

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ΟΥ}
ΑΡ. 386

γινόνταν άλλος άνθρωπος. Τότε ξυπνούσαν οι παλιές του νοσταλγίες, οι χαμένοι μαυρινοί τον πόθο. Στα μάτια του ζωντανεύαν όλα τα περασμένα, κ' η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή. 'Ο οδυρμένος ήχος της καμπάνας του άγγιζε δέν ξαίρω ποιά χορδή, που τις άλλες ώρες φαινόταν κοιμισμένη. Ένας κόσμος γνώριμος, κόσμος χλωμοκός, άνοιγε τότε τη λαμπρή του γοητεία, στα μάτια της καρδιάς του — ένας άνεμος όνειρου και χαράς, υπερφυσικός, μυστηριώδης, τίναζε τη νάρκη του μυαλού του, και τον έκανε να πάρει το βιολί του, και να ξεθυμάνει τη λαχτάρα του, σε νότες γοερές και τρυφερές, απεγνωσμένες και παταχτικές, ή οργάνες και παραπονιμένες, καθώς οι νότες που βγαίνουν απ' τα χέρια των πολύ μεγάλων μουσικών, που τους δοξάζουν οι τόποι κ' οι καιροί τους.

Είχε ζήσει τόσο ταπεινά, τόσο μοναχός κ' αποξενωμένος — ίσως από δειλία φυσική, ή από κάποια φυσική αδεξιότητα — τόσο άγνωστος απ' τους άλλους! Είχε μείνει άφαντός και παραγνωρισμένος — από δικό του σφάλμα, πιθανόν — αλλά ποιος ξαίρει, μέσ' στα βάθη της ψυχής του, μέσ' στα σκοτάδια της υπέρθεωσής του, πόσα παράξενα και πόσες αντιφάσεις, δέν είχε, τάχα, ίκανός να κρύβει ένας άνθρωπος.... Είχε στερηθεί τόσα πολλά, και τόσο, ίσως, άδικαολόγητα — που δέν είχε, τώρα, το δικαίωμα να κρίνει την εικόνα σε κανένα, παρά στην ίδια του επιφυσιαστικότητα, την ατομία ν' αντικρύσει τη ζωή, και να σταθεί πάλι δυνατός μαζί της. Με τα κάποια μέσα που διέθετε — την έλλειψη της άμεσης ανάγκης, της φοβερής σκλητιάς της βιοπάλης — θα μπορούσε ίσως, όταν έπρεπε, να σταθεί πάλι δυνατός μαζί της — ίσως, ακόμα, να την κατακτούσε.... 'Αλλά κάποιες ήθικες αδυναμίες, κάποιες άδουλές μυστικές, κάποιον ένδοιασμο, άν όχι τρώμοι της πραγματικότητας, τον είχαν, μέχρι τώρα, κρατημένο σε μία παιητική άποφυγή των θεωρητικών χειρισμών, που θα του έξασφάλιζαν κάποια όραση νύχτα — τη φήμη και τη δόξα, ποιος τ' ξαίρει;....

Κ' ίσως, κ' ο ίδιος, να μην φανταζόταν τις λαμπρές εκείνες πιθανότητες — αλλά, κλεισμένος μέσ' στον έναντό του, να μη ζούσε, παρά για τ' όνειρό του. Κ' ίσως, ακόμα, να τ' όξευσε κ' αυτό, άν δέν έχοχόταν, που και που, ο ήχος της καμπάνας, να του ξυπνήσει τις μελαγχολίες και τους κοιμμένους θησαυρούς του μοναχικού του όιστρου. Τότε, μοιραία και κάπως άσυνείδητα, ύπακούοντας στην άγνωστη φωνή, που του μεθόδεσε όλο του τ' όνειρο, και τότε κανε να τρέμει σαν καλμά, έπαιρνε το βιολί του — ένα βιολί παλιό, πολύ παλιό, παλιά κληρονομία του παππού του, ένα βιολί μαυρισμένο απ' τα χρόνια, που πάλευε μ' αυτό από παιδί — και με τα μάτια καρφωμένα στο κενό, χάνοντας την αίσθηση των γύρω, χάνοντας κάθε έπαφή με τόπο και με χρόνο, άφηνε να ξεκινείται το κλάμα της ψυχής του, τότε σοβαρά, συγκρατημένα, και τότε σ' ένα έξασπασμα από οργισμένες νότες, σαν κάποιες μπόρες φθινοπωρινές, που πλημμυρίζουν ξαφνικά τ' διαφανόμενο κάματο, φουσκώνοντας τις ξεροποταμιές, συντρίβοντας τ' άδύνατα λουλούδια, και χάνοντας τ' ομοιογενές χόμα να μυρίζει γλυκά σαν τ' όλιβάνι.

Σ' αυτό τ' άσχημα τραγούδι, ξαναζούσε όλη τη ζωή του. Τότε ζούσαν ακόμα οι δικαί του, ο κόσμος όλος του χαμογελούσε, μιά άνοιξη βασιλευσε παντού. 'Ο παππούς, απ' τα μικρά — μικρά του χρόνια, τον κάθιζε στα γόνατα, τοίθανε στα χέρια τ' ό βιολί, τοίθιζε τ' ό δοξάρι, και τοίθιχνε τον τρόπο και τη στάση — κ' έπειτα, κρατώντας τον πάντα στην άγκαλιά του, τραβούσε δοξαριές ο ίδιος, σέρνοντας τα δάχτυλα στις κόρδες, μ' έναν παλιό τριμυλιασπό και μ' ένα ρίγος, που και τότε, μετά τόσα χρόνια, τότε ακόμα όλοζόντανε μπροστά του. Κι' όταν έπρεπε ο παππούς αυτές τις δοξαριές, τ' όπτιδομένο πρόσωπό του έπαινε μιά τέτα σοβαρότητα, τα μάτια του ξανακατεπόταν στίβες, έτσι που τ' ό παιδί, καθώς βρισκόταν κοιβαφασμένο μέσ' στην άγκαλιά του, ένιωθε μιά άλλόκοτη κατάνυξη, κάτι σαν ένα δέος άπερίγραπτο, και μιά λαχτάρα να του σφίγγει την καρδιά....

Κ' έπειτα, ο παππούς τον που πέθανε στα ξένα, Κ' έπειτα, τ' ό μικρό του τ' άδερφάκι, που τ' ό βόηκε μιά σφαίρα κινητού.... Κ' έπειτα, μιά άγάπη μαυρινη, χαμένη μέσ' στα βάθη τ' ό καιρού — ένα χαμόγελο γλυκό και λυπημένο, από τ' ό παραθόρη κάποιου τραίνου, που ξενιτούσε να χαθεί για πάντα. Ένας παλιός έρμηκος σταθμός, κάποιος χείρι που σάλευε αργά, λίγος καπνός στη μηχανή — και τίποτ' άλλο....

Κ' έπειτα, ένα πλήθος περιπέτειες, ένα πλήθος χαμένες ιστορίες. 'Ο θάνατος της μάνας του, μιά νύχτα χειμωνιάτικη, σ' ένα παγερό νοσοκομείο. Κι' ο ξενητειός στην πολιτεία, τα χρόνια μέσ' στην κίνηση και την άνησυχία — κ' ο γυρισμός, και πάλι, στο χωριό, με την άσέφωση να μην τ' άφαιρε πεία, και να ζήσει μόνος, μόνος, μόνος....

Κι' όλ' αυτά στον ήχο τ' ό βιολιού, στον ήχο τ' ό βιολιού και της καμπάνας....

Κ' ένα βράδι, την ώρα που βασιλευσε ο ήλιος, ενώ ακόμα χτυπούσε ή καμπάνα, πήρε τ' ό βιολί του, και τραβήξε στο δάσος. Βάδιζε πρὸς τὸν ἥχο τῆς καμπά-

νας. 'Ο ούρανός ήταν γιομάτος δόξα. Ένα φῶς μεγάλο, μαυρινο, πυρπολούσε τ' ό μεγάλο δάσος. Κάποια ποιά πετούν μαυρινο — ψηλά, πολύ ψηλά στον ούρανό. Έβλεπε τα μαύρα τους σπινάρια — άρροσσεύουν, και να γράφουν κύκλους, κ' έπειτα να χάνονται με στή φωτιά της δύσης. Μιά λεπτή και δροσερή μυστικότητα, και π' όποιον και να π' όποιον, γύμισε τα ρουθούνια του γλυκά.

Κρατούσε πάντα τ' ό βιολί στο χέρι, και βάδιζε πρὸς τὸν δάσος, χωρίς κ' αυτός να ξαίρει πού πηγαίνει. Σε λίγο πάλι δέν ήθελε καλά. Τ' ό σκοτάδι άρχισε ν' απλώνεται, οι στίες μεγίσταναν όλες τις μεριές. Τ' ό φῶς τ' όν άστρων έφραγγε θανά και μαυρινο. Προχωρούσε στο μεγάλο δάσος, με τα μάτια καρφωμένα στο έσσημα, κρατώντας τ' ό βιολί και τ' ό δοξάρι, σαν να τ' όν καλούσε η φωνή... Τ' ό βραδινά ζώδια κ' οι γρύλλοι, ένα πλήθος — φασματισμοί, φασματισμοί, σφύριχτες — τόνιζαν, απ' όλες τις μεριές, μια σιωπή κ' όνειρεμένη μουσική. Προχωρούσε πάντα μέσ' στο δάσος με μιά χαρά καινούρια στην καρδιά, μ' ένα ρίγος σ' όλο του τ' ό είναι, π' ό ένας άνθρωπος, καρὸ ξενητειμένος, που ξαναγυρίζει, τελευταία, στη μυστική μεγάλη του πατρίδα....

Δέν φάνηκε ποτέ και πουνθενά. Όλα τ' ό φάσματα στο δάσος, τ' ό βιολί, στον κάματο και στις γύρω ρεματιές, για πάλι και πάλι, πήγαν χαμένα. Κ' έτσι βγήκε κ' ο θύλος στο χωριό, πὸς είχε γίνει ένα με τη νύχτα, πὸς είχε πείσει στο σκοτάδι, σαν κάποιο άμείλητο δελφικό στοχασμό — ή σαν ένα πλάσμα θεού, πὸς είχε έφτασε τ' ό πλήρωμα τ' ό χρόνου, κ' έλασε κινέλις της ζωής του, οι άγγελοί του κάλυψαν τους...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

(ΤΟ ΖΥΑ ΦΕΡΡΟΝ)

Είπε ένας κήπος μαγεμένος. Βρίσκειται σε μανωρή γωνιά της γης και τον περιβάλλουν θισμένοι οράχτες, κεντημένοι με λαμπρά πέπλα μα λουλούδια....

Όταν προβάλλει ο ήλιος την αψηά και τ' ό φωτίζει με τις άσημένιες του άκτιδες, άπαισι τα φύλλα λάμπουν χιλιών λογίων διαμάντια. Κι' όταν έχοχόταν τ' ό ήλιοσβέστημα και έπλυνται τ' ό ροζ του σούρουπου, μιά μυρωδιά άναδύεται καθαία από τ' άνοιγμένα μπουμπούκια των άνθων και σκορπίζεται σπάταλα παντού....

Μέσα σ' αυτόν τον κήπο τ' όν εύδοκία και τ' ό ένεινή που ξετρελλαν με την άσπρη τ' ό δία τ' ό πριγκηπάουλα τ' ό κόσμου και πὸς θέλανε κανένα τους να πάρει....

Στέκεται στο παράθυρο τ' ό πόρου της τ' ό κυττάει με τ' ό όνειρεμένη της μάτια πρὸς τ' ό έμμο, κυττάει να δει πὸς θα φανή και πὸς θα τ' ό δεχτεί....

Μόλις ιδή κανένα να φτάνη, τ' ό γέρνει τ' ό ζυγώση φιλικά και τ' ό χαμογελεί γλυκά, μ' ένα άσπρα δόντια της τ' ό μαργαριταρένια, με τ' ό φουρά της χείης....

Τ' ό παλληκάρια που τ' ό δέλεπον έτσι παίρνουν θάρρος κ' έλκουν πὸς θα κάμουν δική τους την πεντάμορφη που δέν δεχόταν νέναν για τ' ό φίλο της.

Όταν όμως περάσουν τ' ό κατόφι κ' άνεθούν τις σάβες, προχωρήσουν στους διαδρόμους, άδικα ψάχνουν έδω κ' εκεί να λόντας την πανόρμη κήρη....

Η κάμαρες είνε όλες άδειανές και καμμά ψυχή δέν φαίνεται να κατοική εκεί μέσα.

Και τ' ό παλληκάρια γυρίζουν πίσω στον τόπο τους άπελπισμένα. Γιατί η πεντάμορφη πριγκηποπούλα η άκατάδεχτη, δέν έινε έδω από τ' όν εύτυχία.... Τ' όν εύτυχία που πάντα τη ζητάμε, πάντα τ' ό ζυγώνουμε, και πάντα ξεφεύγει, μέσ' από τα χέρια μας....

ΛΑ'ΓΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΣ

Στην Κυνουρία πιστεύουν πὸς, όταν ο σκύλος τ' ό πρώτ' της πρωτοχρονιάς είνε μαζεμένος, θα κάμη βαρύ χαμόνα, ενώ άμα είνε τετνωμένος θα κάμη καλό καιρό όλη τη χρονιά.

Άμα η γίδα η ή προδατίνια τινάξεται, πιστεύουν ότι θάρδη κακοκαρία.

Άμα τ' ό χαμόνα τ' ό σκύλ κυλιέται στο χόμα, θα ρίξει χιόνι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Η. Τ.

Ένας από τους πλέον χαρακτηριστικούς τύπους της Γλυφάδας. 'Αν π' ό άνθρωπος, άμείσος θα προσελκύσει την προσοχήν σας μιά φορά και όραία δεσποινίς, που η Ζοζεφίνα Μπαίλερ όμορφος θα έπρεπε άσχημον μελαχροινή. Φορεί ένα κοστούμι πράσινο Βερολί, έχει μάτια όμορφα, φορεί ένα μπερέ μαύρο με μαστοριά, όποτε ν' έσπείται μιά τοφαρά από μαλλιά καστανά, σπινέττα συμμετρική, και πάλι, πάλι, όλο που είνε νεαροτάτη. 'Οδηγεί μόνη της τ' ό κ' ό αυτοκίνητό της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τ' ό κυριότερον κοσμικόν γεγονός της εποχής, ήτο ο χορός που έδωκε τ' ό Σέσλς για τ' ό Μπενάκιον παιδικόν 'Αντών.

Σύμφωνα κοσμική συγκέντρωσις ήτο τ' όσον ένλεκτή, όραία και π' όποιον.

Αι άδύνατα και η βεράντες τ' ό Σέσλς ήσαν ύπερπλήρεις. 'Οι άι κοσμικοί 'Αθηνά παρευρίσκοντο.

Η κομμάτις θανμάσις, άσυνήθιστες έμπρηξες και άλλες διέκριναν σύμφωνα με την τελευταία ύπόδειξη της μόδας, όπως της κ. Νίης Μ. Μελά, ήτις ήτο όρανοτάτη και έφερε τουαλέττα βραδυνή με δ' όποιον πράσινο, η κ. Καρέλλα έπίσης έφευρε μαύρα συνταξιακή με άσπρη μπλούζα.

Χορός έκτακτος ζωνόρος, στον όποιο προσέδιδε περισσότερον έμμο τον ό διαγωνισμός για την χάριν και έπιδεξιότητα.

Έξοκ' όθεν η δ' ό Τύχη μετά τ' ό κ. Τζιρά, η δ' ό Ησαία.

Η δ' ό Μιχαηλοπούλου έπέδειξεν έπίσης σπανίαν χορευτικήν δεινότητα.

Παράδειγμα έμμοφής η κ. Ντόλυ Μελά, η κ. Στ. Πεσματζό, ήτις έφερε ένα θαυμάσιο κομμάτι στο χρώμα ρόζ — τ' ό κ. Έλλη Ζαλοκώστα, ήτις όποιος η έμμοφία άνεκείνιστο περπατούσε, με έμμο και βέστα σε χρώμα 'Εκρεδίζε, μοντέλλο άπαισι.

Χαρομένη έπαισι η κ. 'Αλ. Χορδή με φυσικά μόνος — τ' ό κ. Λεβ. Λουλούδια, η κ. Δομνίνα Μπαλμίδα μάλ' όποιον τουαλέττα με άσπρα λουλούδια, η δ' ό Σύντηρες με άσπρο κ' όποιον.

Διακοσμητική έμμοφής η δ' ό 'Αλεξ. Θεοτόκη με ρόζ μόνος — τ' ό κ. ρόζ βελούδινα βέστα.

Καμμάτις η δ' ό Δάμιο Φραντζή με ρόζ, Παπαρηγοπούλου, Στ. Λορέντζου με καλλιτεχνικό άσπρο φόρεμα.

Φωτισμένη έμμοφής αι δ' ό Δώρα Σταϊκού με μύλε σιελ σύ — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

Έμμοφής ένλεκτες κυρίες και δεσποινίδες δένεψαν κομμο — τ' ό κ. Ν. Μακκά με έμμο μύλε σιελ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΦΕΡΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-08)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσοτερικὸς δι' ἐν ἔτος Δρχ. 150 ἢ Έξωτερικὸς Διρ. Ἀγγίλλας Μία
Έξωθεν 80 ἢ Ἀμερικῆς δολάρια 6
καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἔτησι συνδρομὴ Σελίνια 30.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York
U. S. A. ἐν Ἀγγλίᾳ - Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ.
Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν
τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται
οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΑΛΗΣΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ό διευθυντής του Τουρισμού κ. Κ. Μελάς, διηγείται τ' ό ξέξυ χαροκτηριστικό Κομητικό ανέκδοτο, τ' ό όποιο του είπε ο πρίγκηπ Γεώργιος, όταν ήταν Άρμιστής στην Κρήτη:

Όταν έπισκεφθήκε ο πρίγκηπ τ' ό 'Ηράκλειο, πήγε και σε κάποιον μοναστήρι, στο όποιο έμμενε Ένας Κομητικός όπλαρχηγός, από τους δρόσωντας κατά τ' ός επαναστάσεις της Κρήτης.

Όταν μπήκε ο Γεώργιος στο κελλί του καπετάνιου, είδε τους τοίχους γεμάτους από όπλα και πρόστατα μαζών.

—Μά καλόγηρος είσαι σ' ό, ή πολέμαρχος; είπε τότε στο γηραιό Κομητικό.

—Όύτε καλόγηρος έπρεπε να είμαι, τ' ό άπάντησε εκείνος, ούτε καπετάνιος. 'Εγώ ήμουνα παπάς και λειτουργούσα ήσυχά στην ένορία μου. Όταν όμως άρχισαν τ' ό κινήματα κ' οι Τούρκοι μπήκαν στα χωριά μας, αναγκάστηκα κ' εγώ να πάρω τ' ό βουνά. 'Εκεί άγολεκα από τις μάχες κ' άρχισα να σκοτώνω Τούρκους άρκετούς.

Όσοις έπείνανε στη μάχη, τους έβαζα επάνω στο γόνα μου και τους έβαβα τ' ό κεφάλια.... Όταν τελείωσαν η επαναστάσεις και γύρισα στο χωριό μου, πήγα μιά και δ' ό στο Μητροπολίτη 'Ηρακλείου.

—Γιατί δέν π' ός στην ένορία σου; με ρώτησε όταν με είδε.

—Γιατί δέν μπορώ, τ' ό άποκρίθηκα.

—Τι έπαθες και δέν μπορείς;

—Σκότωσα Τούρκους άρκετούς, τώρα που πολέμησα.

—'Αν τους σκοτώσες, είπε ο Μητροπολίτης, γ' ό την πατρίδα και την πίστη τους σκοτώσες. Είσαι συκοφαντός. Πήγαν λαλούν ν' αναλάβης την ένορία σου....

Ό παπάς γέλασε στο χωριό του, στην πρώτη όμως λειτουργία που έκανε, άμα πήρε τ' ό 'Αγια των 'Αγίων στα χέρια, μιά τρεμάρα τ' όν έπαισε όλόκληρο. Τ' ό φάνησαν πολύ βαρύνει και δέν μπορούσε να τ' ό κρατήσει.

Τότε κατάλαβε, ότι τ' ό 'Αγια και τ' ό 'Ισού δέν ήθελαν να τ' ό βασιστή στα ματωμένα χέρια του, ότι δέν ήταν άσος πλέον να λειτουργήσει, ότι ο Θεός δέν δεχόταν π' ός ήσυχά απ' τον κ' όποιον και πατάς και τ' ό 'Αγια Μυστήρια και τη λειτουργία και κ' όποιον στο πρώτο μοναστήρι που σ' όποιον.

Κατατάχτηκε εκεί μοναχός και ζούσε μόνος κ' έζησε όποιο τ' όν συλάτισε ο πρίγκηπ Γεώργιος, ο όποιος με θαυμασμό έμμενε την ιστορία αυτή.

Ό βασανός Γεώργιος Α' έκανε σ' όποιον περιπόλους πρὸς τ' ό άσρα των 'Αθηνών.

Μιά μέρα τ' όν σ' όποιον στη λεωφόρο Κηφισιάς, ο περιπόλος και γνωστός τότε Χοήρας ο 'Α' ράτης, και τ' ό ζήτησε κ' ό τ' ό δόση κανένα έπισκεπτάριον.

—'Επρεπε, κακομάρτη Χοή-στο, να κοιμήσις, όταν ζήτης έπισκεπτή, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

—'Επρεπε, π' ός να κοιμήσις, τ' ό είπε ο βασανός.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α λόγια αυτά της κ. Λιναρδής παραξένεψαν την υπηρέτρια.

— Η Λίνα; ψιθύρισε.

— Ναι, που είναι η Λίνα; Πού είναι το παιδί μου; Ξαναρώτησε μ' αγωνία η κ. Λιναρδή.

— Μην ανησυχώ, κυρία, Έδω θά είναι...

— Όχι, όχι, δεν είναι Έδω. Της φώναξα. 'Αν ήταν Έδω, θάβρεζε κοντά μου. Πού είναι το παιδί μου; Το παιδί μου...

— 'Ισως να βγήκε κ' αυτή για το γιαντρά, είπε η υπηρέτρια. 'Πουάστε, κυρία, θά τρέξω να μάθω...

— 'Ακουσα έναν κρότο μέσα στο σπίτι, συνέχισε με υπόνοχη φωνή η κ. Λιναρδή. 'Ηταν κάποιον παρολοισμούς. Θέλω να μάθω άμεσα τί συμβαίνει. Πού είναι η κόρη μου;...

Η υπηρέτρια άρχισε να κλαίει. Μολαταύτα, παρ' όλη της τη λύπη, δεν έδωσε κατ' ελάχιστον σημασία στα λόγια της κυρίας της. Τό άπεδωσε στην δεινή ψυχική κατάσταση, στην οποία βρισκόταν η κακότης μητέρα...

Αν η Λίνα δεν ήταν στο σπίτι, θάχε βγει ασφαλώς να φωνάξει το γιαντρά. Πού θά παρολοισούσε μέσα στο σπίτι και γιατί;

Η κ. Λιναρδή, βλέποντας την υπηρέτρια να στέκει συλλογισμένη, τρώμαζε περισσότερο και τινάχνερε απότομα, θέλοντας να σπρωδί απ' το κρεβάτι της. Μά δεν τὸ κατόρθωσε κ' αυτή τη φορά. Έξαιτλημένη καθώς ήταν, σωριάστηκε κάτω, αφήνοντας ένα πονεμένο βογγητό...

Η υπηρέτρια έκοψε από πάνω της ανήσυχη, τρομαγμένη. Της έδωσε να πη λίγο νερό κ' έστερα άρχισε να της λέει, ότι της ερχόταν στο νου, για να την καθυστερήσει.

Τη στιγμή αυτή ακριβώς χτύπησε κάτω η πόρτα.

Η άρρωστη άνοιξε τα μάτια της και τα σήκωσε πάνω στην υπηρέτρια, γεμάτα αγωνία, γέμιστα αντιστοιμωσία.

— Το παιδί μου!... φώναξε. Είναι το παιδί μου, η Λίνα μου. Μπορεί να είναι κ' η Λίνα μου...

Μπορεί να με λυτήθηκε ο Θεός και να μου την έσωσαν. Λίνα... Λίνα... παιδί μου!... Τρέξε, τρέξε να δεις γρήγορα.

Η υπηρέτρια κατέβηκε κάτω, πηδώντας τρία-τρία τα σκαλοπάτια. Άνοιξε με χτυποκάρδι την πόρτα και βρέθηκε μπροστά στο γιαντρά.

Είχε γεννηθεί και σ' αυτή η ίδια ελπίδα πούχε γεννηθεί και στην καρδιά της κυρίας της και η εμφάνισις του γιαντρά, τον οποίο είχε όποτε καλέσει η ίδια, την ξάρνισε.

Άλλο τόσο όμως άπόρησε κ' ο γιαντράς, βλέποντάς την να τον καττάξει με κατάνηξη κ' απογοήτευση.

— Με είδοποιήσατε πρό όλίγου, της είπε.

— Ναι... αλλά... ναι... ναι, βέβαια, περάστε, γιαντρά.

— Μά τί συμβαίνει, κόρη μου;

Η υπηρέτρια κούνησε άπελπισμένα το κεφάλι της. Δεν ήθελε να του πη τίποτε για τὸ τραγικό περιστατικό της Λίνας. Έλπιζε... Γι' αυτό του είπε απλώς:

— Η κυρία είναι άρρωστη. Άρρώσθησε ξαφνικά. Περάστε, γιαντρά...

— Ανέβηκαν τὴ σκάλα. Προηγείτο ο γιαντράς.

Μόλις πλησίασαν έξω απ' τὸ δωμάτιο της κ. Λιναρδής, άκουσαν τὴ φωνή της βραχνή, αγωνιώδη, τρεμάμενη:

— Λίνα μου!... Λίνα μου!... Παιδιά μου... Έλατε... Τρέξετε... Πεθαίνω!...

Ο γιαντράς στάθηκε και κίταξε τὴν υπηρέτρια παραξενεμένος.

Η υπηρέτρια κούνησε τὸ κεφάλι της λυπημένα.

— Παραμύλια, είπε, βρισκοντας στην τύχη τὴ δικαιολογία αυτή. Μά η κ. Λιναρδή δεν παρολοισούσε. Και μόλις άκουσε τὰ βήματα να σταματούν έξω απ' τὴν πόρτα της, φώναξε άκόμα πὸ δυνατά, πὸ λαχταρούμενα κατ' απαστοχία:

— Λίνα!... Λίνα!... Πού είναι τὸ παιδί μου; Πεθαίνω!... Θέ-

λω να δὸ τὰ παιδιά μου...

Ο γιαντράς, μὴ υποπτευόμενος τί τραγωδία παίζετο μέσα τὸ εὐτυχισμένο ὡς χθές αὐτὸ σπίτι, προχώρησε γρήγορα-γρήγορα κατὰ μίτηρε σὲ τὸ δωμάτιο της άρρωστης.

Η κ. Λιναρδή πὸν είχε τὰ μάτια της καρφωμένα στην πόρτα, μόλις τὸν άντίκρισε, άφρησε ένα ξεφωνητὸ άπελπισίας κ' άρχισε να κλαίει:

— Γιαντρά, τὰ παιδιά μου, πὸν είναι τὰ παιδιά μου;

Ο γιαντράς πλησίασε σὲ κρεβάτι της και προσάτησε τὴν καθυστέρηση:

— 'Πουάστε, κυρία Λιναρδή. Δεν έχετε τίποτε. Δεν έχετε ανάγκη να τρώμαζοιμε τίς δεσποινίδες άδυνα...

Η κ. Λιναρδή σήκωσε τὰ μάτια της και τὸν κίταξε σὲν τὸν γνόφω, σὲν τὸν έβλεπε τώρα γιὰ πρώτη φορά. Είχε έμπνευ πειὰ τίς επιφυλάξεις της πάνω στην τρελλή της άπελπισία. Που κρύβεται πειὰ; Γιατί;...

— Γιαντρά, τὸ φώναξε, δεν πρόκειται γιὰ μένα. 'Ας πεθάνω λιες φορές ἐγὼ ἢ ἡ Λίνα. Πρόκειται γιὰ τὰ παιδιά μου, γιαντρά. Λίνα μου, γιαντρά μου, τὸ παιδί μου, ἡ λατρευτὴ μου κόρη, δεν έπεία!... Πνίγηκε, ὦ ναι, πνίγηκε!...

Ο γιαντράς πνίχτηκε, σὲν τὸν χτύπησαν κατὰστροφη κατὰ ταξέ πλάι τὸν πούστηκε ἡ υπηρέτρια. Τὴν κίταξε κατὰστροφη κατὰ τὴν εὐπορία απ' αὐτὴ τὴν έξήγησι δὴλον τὸν μυστήριον, σὲν τὸν ρωτοῦσε: «Τρελλάθηκε ἡ άτυχη κυρία σου;»

Μά ἡ υπηρέτρια δεν έδωσε άπάντη. Έσπινε τὸ κεφάλι της άναυδῶς σὲ δυνάτους λυγμούς.

Έξαιρετικά συγκινημένος, ο γιαντράς έπαιψε κατὰ πάλι τὸν κ. Λιναρδή και της είπε:

— Μὴ ταράττεσθε, κυρία. Πέστε μου τί συμβαίνει. Έκαστη σὲ μένα. Συνέθε τίποτε κατὰ τὴν δεσποινίδα Λίνα; Μήπως χωρίς να ταράττεσθε. Μπορείτε να βασισθῆτε άπολύτως σ' ἐμένα, Λιναρδή.

Η υπηρέτρια χτύπησε με κάποιο φόβο τὴν πόρτα...

της. Τις σκέψεις του αυτές της είπε άμεσα στην κ. Λιναρδή.

— Να είστε βεβαία, κυρία, συνέχισε, πὸς ἡ δεσποινίς Λίνα τὴν επραγματοποίησε τίποτε άπολύτως απ' αὐτὰ πὸν σὰς έγραφε, ἡ δεσποινίς Λίνα εἶνε πὸν φρονιμὴ και λογική. Ν' άποκαταστήσει τὴν χωρίς λόγο. 'Ω, μὴ τὸ πιστεύετε... Ντρέπεται ἴσως νὰ πη τίποτε απ' αὐτὰ πὸν κατῆσε και σὰς έγραφε, μά δεν ὀ' άρρωστη νὰ τὴν σφίξετε στην άγκαλιά σας...

Λέγοντας τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια, ο γιαντράς κίταξε γρήγορα κατὰ ρώτησε:

— Καὶ ἡ δεσποινίς Λίνα; Δεν εἶν' Έδω;

Η ερώτησι του αὐτὴ ξύπνησε στην ψυχὴ της κ. Λιναρδὴ τὸν τρομο και τὴν αγωνία πὸν είχε πὸν όλίγου γιὰ τὴ δεύτερη κόρη της.

Η Λίνα, φώναξε, πὸν είναι ἡ Λίνα;

Η υπηρέτρια πὸν έστρεψε σὲ μὴ άκορη, χωρίς νὰ μάθω τίς άμέσως έξω απ' τὸ δωμάτιο, λέγοντας:

— Πηγαίνω νὰ δῶ, κυρία. Πηγαίνω άμέως.

Μίτηρε στην προετοιμασία, μά ἡ Λίνα δεν ήταν εκεί. 'Η πόρτα τὸ κρεβάτι κατὰστροφη τὸν διὸ ἀδελφὸν ήταν κλειστὸ.

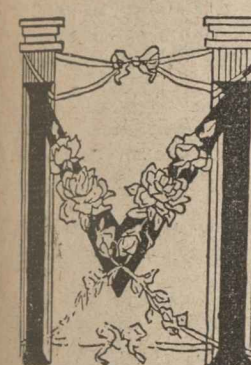
Εθάνα στην κάμαρά της, σκέφτηκε ἡ υπηρέτρια. Μά τί έκανε ἐκεἶ μέσα; Έκλαιγε μόνη της; Και πὸς δεν άκουσε τὴ φωνή της πὸν τὴ φώναζε, πὸς δεν άκουσε τὸ γιαντρά;

Έστρεψε όστόσο νὰ της χτυπήσει, νὰ της πη πὸς τὴν ξύπνησε ἡ μαμά της. Πλησίασε με κάποιο άνεξήγητο φόβο στην πόρτα κατὰ τὸν φρονιμὸς της. Άπόλυτη ἡσυχία επικρατοῦσε. Δεν ήταν λοιπὸν κατὰ ἡ Λίνα;

(Ασπληνέσι)

ΕΥΘΥΜΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΛΛΗ ΑΝΤ' ΑΛΛΗΣ

ΟΥ Έδωξαν, μά βραδύα σ' ένα θέατρο, στάς 'Αθήνας, κάποιον 'Αγγίλο, ο οποίος είχε παντρευτεί με τὸν πατ' παρ'όλο τὸν τρόπο τὸν κόσμου, τὸν ὁποῖον κατὰ μὴν διηγήθηκαν άμέσως τὴν ιστορία.

Η ήρωίς της ιστορίας αὐτῆς — ἡ γυναίκα τὸν 'Αγγίλου δηλαδή — ήταν 'Αρμένισσα, γεννημένη στην Κωνσταντινούπολι πρὸς... Μά πὸς μπορεῖ νὰ ξέρη πρὸ πόσον ἐτὸν γεννήθηκε μά γυναίκα;... 'Όστόσο, ἡ κυρία αὐτὴ φανόταν νὰ εἶχε γεννηθῆ — χωρίς ὅ-περβολή — πρὸ σαράντα ἐτὸν.

Λοιπὸν, ο 'Αγγίλος αὐτός, ο ὁποῖος ήταν μονίμως εγκατεστημένος στάς 'Α-

θήνας, είχε ταξιδεύσει κάποτε στην Κωνσταντινούπολι. Έκει έρω-πέθηκε παρ'όλο μά θύσας 'Αρμένισσα μελαχροινή, ἡ ὁποία εἶχε κατὰ μά ἀδελφὴ, ἐπίσης θύσας, ἀλλὰ ξανθὴ. Η ξανθὴ εἶχε βέβαια σπασίσει στην Πόλι, ἀλλ' ὑπάρχουν πάρα πολλές απ' αὐτὲς στην 'Αγγλία.

Έτσι ο 'Αγγίλος άγάπησε τὴ μελαχροινή, ὡς κατὰ σπάνιο γι' αὐ-τόν ἀν καὶ ἡ ξανθὴ, ὅπως εἶπαν, ήταν ἐπίσης θύσας.

Μά, παρ' ὅλον τὸν έρωτά του, ο γάμος του με τὴν θύσας 'Αρ-μένισσα δεν μπορούσε νὰ γίνη, γιατί οἱ τυχονικοί νόμοι απαγορεύουν ὡς τὸν γάμο τὸν 'Αρμένισσας νὰ παντρεύονται με Εὐρωπαίους.

Ὅταν όμως ἔνας 'Αγγίλος εἶνε έρωτευμένος, δεν διατάζει μπό-στα σὲ τίποτε... Οἱ 'Αγγίλοι, ἡ δεν έρωτεύονται καθόλου, ἡ έρωτεύ-ονται μέχρι τρέλλας.

Έτσι λοιπὸν ο 'Αγγίλος μας, άποφάσισε νὰ κλέψη τὴν άγαπημέ-νη του. Ἀλλὰ κ' αὐτὸ ήταν δύσκολο, πὸν δύσκολο, ἡ μάλιστα ἀδύ-νατο... Η Τουρκία δεν εἶνε τόπος κατὰλλήλως γι' άπαγογές. 'Ο-

ἡ οἱ ὁμοῖοι φρουροῦνται κατὰ οἱ ξένοι. Επιτηροῦνται σὲ κάθε βήμα τους. Γι' αὐτὸ οἱ διὸ έρωτευμένοι συμφωνοῦν νὰ χωριστοῦν γιὰ κάποιον καιρό. Νὰ γίνη δηλαδή μόνος ο 'Αγγίλος κατὰ ὅτερα νὰ πη νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ ἡ άγαπημένη του.

Ἀλλὰ πὸς δὴ έρευνε ἡ θύσας 'Αρμένισσα ἀπὸ τὴν Πόλι;... Έκείνη τὴν εποχὴν απαγορευόταν σπὸς 'Αρμένιες νὰ φεύγουν γιὰ τὸ ξέτομα.

Ο 'Αγγίλος, ἀπὸ σκέφτηκε πὸν ὅρα, βρήκε τέλος έναν τρόπο.

Η θύσας 'Αρμένισσα θά ταξιδεύει ὡς τὴν Πειραιά ὡς έμπορεύτρια, μέσα σὲ μὴ μά.

Καί, μέσα σὲ μὴ μά ἀπὸ ξύλο βαλάν-τις, ταξημένη Έδω κ' ἐκεἶ γιὰ νὰ μπορεῖ ν' ἀνατῇ...

Μόλις δὲ τὸ πλοῖο θά έφτανε στὸν Πει-ραιά, θά έσπευθε ο 'Αγγίλος νὰ τὴν παρ-αλάβῃ κατὰ νὰ τὴν... παντρευτῇ.

Έπειτ' απ' τὴ συμφωνία του αὐτῆ, ο 'Αγγίλος έπαινε απ' τὴν Πόλι.

Άμέσως σὲν σπῆσε τὴν 'Αρμένισσα εἰσ-πύσαν μά μεγάλη και στερεὰ κάσα, πρηνή-νη Έδω κ' ἐκεἶ, κατὰ έβόλιν μέσα ένα μ-πο σπῆμα, ένα μαξιλάρι κατὰ διάφορα τρῶ-μα...

Ἀλλὰ τὴ στιγμή πὸν έπρόκειτο νὰ μπὴ μέσα κατὰ ἡ θύσας μελαχροινὴ 'Αρμενοπούλα, ἐκείνη δέχθηκε.

Η ἀδελφὴ της πὸν ήταν πὸν γενναῖ-οτή της, τὴν ενθάρρυνε, λέγοντάς της:

— Εἰμὸς, ἀδελφούλα μου, μὴ διατά-ξῃς... Τίποτες μέρες θά εἰσαι στάς 'Αθήνας. Βέβαια, δεν θά εἶσαι βολεμένη μέσα στην κάσα, μά εἶπ εἶνε ἡ ξοῖ... Πρέπει νὰ ὑπο-φύνηκε γιὰ ν' άποκαταστήσει κατὰ καλῶς.

Γιὰ νὰ κερδίῃ μά γυναίκα ένα σῆμα, σὲν τὸν μαρτυρῇ σου, θά ὑπεβάλλετο σὲ κάθε ἔπαιον... Λοιπὸν, ἔπιτα μέσα στην κάσα!...

Η μελαχροινὴ ὅμως τὸν κάσας προσε-παύσε κατὰ σπῆμα τὸν μά τὰ λόγια της ξαν-θῆς.

Μόλις έπαινε μέσα στην κάσα, πετιόταν πάλι έξω, σὲν νευρό-σπαστο. Κάθε φορά δὲ πὸν πήγαιναν νὰ βάλουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κα-λάρι της τὸ σπῆμα κατὰ νὰ τὸ καρφώσουν, νόμιζε ὅτι έφτανε ἡ τελευταία της στιγμή κατὰ ξεφώνιζε, σὲν νὰ έπρόκειτο νὰ τὴ σπῆ-ξῃ.

Μόλις έπαινε μέσα στην κάσα, πετιόταν πάλι έξω, σὲν νευρό-σπαστο. Κάθε φορά δὲ πὸν πήγαιναν νὰ βάλουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κα-λάρι της τὸ σπῆμα κατὰ νὰ τὸ καρφώσουν, νόμιζε ὅτι έφτανε ἡ τελευταία της στιγμή κατὰ ξεφώνιζε, σὲν νὰ έπρόκειτο νὰ τὴ σπῆ-ξῃ.

Στὸ τέλος μάλιστα άπόκαμε πειὰ κ' ἐδήλωσε ὅτι προτιμοῦσε νὰ μὴν γεννηθῇ, παρὰ νὰ ταξιδεύει Έτσι, φυλακισμένη μέσα σὲ μὴ μά.

— Μά γιὰ σκέφου!... της έλεγε ἡ ξανθὴ ἀδελφὴ της. Θά πάνε στὰ χαμένα τὰ χρήματα πὸν ξοδέψαμε γιὰ νὰ γίνη αὐτὴ ἡ κάσα.

— Δεν πειράζει, άποκαρινόταν ἡ μελαχροινὴ. Θά τὴν κρατήσουμε γιὰ νὰ βάζουμε μέσα πὸν ρούχα μας.

— Καὶ ο καίμενος ο μιλῶντος, πὸν σὲ περιμένει, τί θά πη; Αὐ-τόν δεν τὸν συλλογίζεσθαι καθόλου; 'Εγὼ, τί νὰ σοῦ πῶ, τὸν λιτάμαι πάλι... Καὶ τὸν ντρέτομα συγχρόνως. Γιὰ συλλογίσου τί θά πη γιὰ μὴς;... Θά πη ὅτι εἰμὲς ἡ 'Αναπολίτιστες δεν ξέρομε ν' άγαποῦμε. 'Ότι εἰμαστε δειλές, άναπολίτιστες, άσπασες κατὰ δεν κρατοῦμε τὸ λόγο μας...

— Έ, τότε, ἀδελφὴ μου, φώναξε ἡ μελαχροινὴ, ἀπὸ σκέφτεσθαι ἔτσι, ἀπὸν λιτάσαι τόσο τὸν μιλῶντος κατὰ δεν θέλεις νὰ κατηργήσουν τὴς 'Αναπολίτιστες, γιατί δεν πᾶς ἐνὸν στὴ θέα μου;

— Τὸ σκέφτεται ἡδὴ αὐτὸ, της άπάντησε ἡ ξανθὴ.

— Τὸ σκέφτεται ἀλήθεια; Σκέφτεται νὰ παντρευτῇ ἐνὸν με τὸ μιλῶντος;

— Μά ἀπὸν δεν θέλεις ἐνὸν; Πρέπει νὰ μὴ τὸν άφήσουμε μόνον, χωρίς παρηγοριά, πὸν δυστυχισμένο.

— Μά μὴς σοβαρά, ἀδελφὴ μου...

— Καὶ βέβαια μὴς σοβαρά!...

— Μά δεν σκέφτεται, ὅτι ἡ συμφωνία μας ήταν νὰ πάω ἐγὼ;

— Ναι... Ἀλλὰ κ' ἐνὸν τὴς έξασες διὰς τὴς συμφωνίας... Δεν σκέφτεται τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὅτι θά μείνῃ κλεισμένη ἐνὸν τέσ-σερες μέρες μέσα σὲ μὴ κάσα. 'Εγὼ όμως εἶμαι πὸν γενναία ἀπὸ σενα.

— Τότε, εἶπε ἡ μελαχροινὴ, πήγαινε ἐνὸν στὴ θέα μου, ἀδελφὴ μου... Εὐχόμαι νὰ σταθῇς γενναία μέχρι τέλους καί... καλὸ ταξίδι! Φίλησε, ἀν θέλεις, τὸν μιλῶντος κατὰ ἐκ μέρους μου μά φορὰ. Γιὰ νὰ πάω όμως νὰ τὸν φιλήσω ἐγὼ ἡ ἴδια, δεν έχω τὸ θάρρος... Δεν μπο-ρῶ νὰ κλειστῶ μέσα σ' ένα ξύλινο καθύτι, σὲν άνιχο έμπορεύτρια...

Η ξανθὴ 'Αρμενοπούλα φίλησε τὴν ἀδελφὴ της κατὰ μίτηρε με θάρρος μέσα στην κάσα, τὴν ὁποία καρφώσαν κατὰ μετέφεραν με προ-σχη σὲ πλοῖο.

Σὲ τέσσερες ἡμέρες ἡ γενναία κόρη έφτασε στὸν Πειραιά, λάμ-ποντας ὅλη, σὲν μά καυκά, μέσα σὲν κατὰ.

Ἀλλὰ ἡ ἐκπληξὴς τὸν 'Αγγίλου ήταν μεγάλη ὅταν άνοιξε τὴν κάσα κατὰ εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα, ἀντὶ της μελαχροινῆς 'Αρμενοπού-λας, ἡ ξανθὴ ἀδελφὴ της...

— Ἡ ἀδελφὴ μου ρωθῆκε νὰ πη. 'Ηρθα όμως ἐγὼ στὴ θέα της...

— Καὶ γι' αὐτὸ κατὰ τὴν κάσα...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ με μά τόσο χαριτω-μένη ἀφέλεια, ὅστε ο 'Αγγίλος γοητεύτηκε.

Κ' ὅσο κατὰ ἄν ἔνας 'Αγγίλος εἶνε έρωτευ-μένος, εἶνε πάντα 'Αγγίλος, δηλαδή μεθοδι-κός, ψυχραιμὸς κατὰ προσηκός.

Καὶ γι' αὐτὸ σκέφτηκε:

— Έγὼ ἡδὴ παρηγοῦμαι τὸ κατὰ μου γιὰ τὸ γάμο. Έγὼ έτοιμάσει τὸ σπίτι μου. Δεν έχω ὡς ἡ γυναίκα πρῶτηρη αὐτῆ τὴ σπῆμα... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι περνούει τὴ με-λαχροινὴ ἀδελφὴ της κατὰ ἀντ' αὐτῆς, ἥρθε ἡ ξανθὴ... Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀποκατὸν ἔχει τὸ κατὰ μου... καί, 'Ηταν μά ἐπὶ τὸν ἀνέλε-στη ἐκπληξὴς... Ν' άγαπᾷ μά μελαχροινὴ κατὰ νὰ παντρευτῇ μά ξανθὴ. Ἀλλὰ γιατί δεν συλλογίσθαι άκόμα, ὅτι ἡ μελαχροινὴ ήταν δειλὴ κατὰ ἡ ξανθὴ εἶνε γενναία; 'Ότι ἐκείνη δεν μ' άγαπᾷ τόσο, ὅστε νὰ κατὰ στὴ τὴ δέξια της, ἐνὸν αὐτὴ Έδω, εἶχε γενναῖότητα κατὰ πη νὰ με παρηγορήσῃ; Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ δέχτῃ τὴν παρηγοριά της; Ἀλλοστε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρόνος τὸν μαλίσω, πὸν εἶνε διασκεδᾶσθαι, κατὰ ἀσ-κετὰ με τὴν ἀδελφὴ της. 'Επειτα δεν πᾶ-σαι νὰ ξεχωρίσῃς ἐνὸν εἶνε άπαράκλητο μέσα σ' ένα χρόνος κάποιον γιὰ, γιὰ νὰ με διαδε-χθῇ στὴς εραγωγίες μου μετὰ θάνατο ἀπὸν ὅσο χρόνος... 'Όσο δεν μου έπαρῆται πειὰ νὰ γένω πὸν κατὰ μου...

Καὶ γι' αὐτὸ σκέφτηκε:

— Έγὼ ἡδὴ παρηγοῦμαι τὸ κατὰ μου γιὰ τὸ γάμο. Έγὼ έτοιμάσει τὸ σπίτι μου. Δεν έχω ὡς ἡ γυναίκα πρῶτηρη αὐτῆ τὴ σπῆμα... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι περνούει τὴ με-λαχροινὴ ἀδελφὴ της κατὰ ἀντ' αὐτῆς, ἥρθε ἡ ξανθὴ... Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀποκατὸν ἔχει τὸ κατὰ μου... καί, 'Ηταν μά ἐπὶ τὸν ἀνέλε-στη ἐκπληξὴς... Ν' άγαπᾷ μά μελαχροινὴ κατὰ νὰ παντρευτῇ μά ξανθὴ. Ἀλλὰ γιατί δεν συλλογίσθαι άκόμα, ὅτι ἡ μελαχροινὴ ήταν δειλὴ κατὰ ἡ ξανθὴ εἶνε γενναία; 'Ότι ἐκείνη δεν μ' άγαπᾷ τόσο, ὅστε νὰ κατὰ στὴ τὴ δέξια της, ἐνὸν αὐτὴ Έδω, εἶχε γενναῖότητα κατὰ πη νὰ με παρηγορήσῃ; Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ δέχτῃ τὴν παρηγοριά της; Ἀλλοστε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρόνος τὸν μαλίσω, πὸν εἶνε διασκεδᾶσθαι, κατὰ ἀσ-κετὰ με τὴν ἀδελφὴ της. 'Επειτα δεν πᾶ-σαι νὰ ξεχωρίσῃς ἐνὸν εἶνε άπαράκλητο μέσα σ' ένα χρόνος κάποιον γιὰ, γιὰ νὰ με διαδε-χθῇ στὴς εραγωγίες μου μετὰ θάνατο ἀπὸν ὅσο χρόνος... 'Όσο δεν μου έπαρῆται πειὰ νὰ γένω πὸν κατὰ μου...

Κ' ἔτσι ο 'Αγγίλος παντρεύτηκε τὴν ἴδια βραδύα με τὴν ξανθὴ 'Αρμενοπούλα...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΜΗΟΥ

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι σου ετοίμαζοιμε τὴν κάμα- σου. Λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό σου ετοίμαζοιμε ἐνὸν ὁ ἴδιος γιὰ τὸν τάφο.

(Π ο θ α γ ο ρ α ς)

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΜΗΟΥ

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι σου ετο

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΥΠΝΗΣΗ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΞ, 33 ετών. ΛΟΥΚΙΑ, 30 ετών.

(Σ' ένα κομψό σαλονάκι, στο σπίτι της Δουκίας. Ο Μάξ και η Δουκία κάθονται ό ένας κοντά στον άλλο και συνομιλούν).

ΛΟΥΚΙΑ.—Μ' αγαπάτε λοιπόν, αλήθεια;

ΜΑΞ.—'Αφού το ξέρετε πόσο σ' αγαπώ, γιατί με ρωτάτε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Πώς θέλετε να το πιστέψω ότι μ' αγαπάτε;

ΜΑΞ.—Μα αφού σ' το λέω, πρέπει να το πιστέψετε.

ΛΟΥΚΙΑ.—Θα το πίστευα ίσως, αν δεν μου το λέγατε.

ΜΑΞ.—Γιατί;

ΛΟΥΚΙΑ.—'Η μεγάλη αγάπη δεν έχει ανάγκη από λόγια για να εκφραστεί... 'Αν μ' αγαπούσατε τόσο πολύ, όσο λέτε, θα το αισθανόμουν ότι μ' αγαπάτε.

ΜΑΞ.—Μη μιλάτε έτσι. Το ξέρετε πολύ καλά ότι σ' αγαπώ. Το νοιώθω και πάλι σ' το πω. Δε μπορείτε να φαντασθείτε τι είναι μια αγάπη, σαν τη δική μου. Είναι τρέλλα... Είναι πόνος... Καταίς δεν αγαπήσατε στον κόσμο, όπως εγώ...

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι δά...

ΜΑΞ.—Κανείς... Κανείς...

ΛΟΥΚΙΑ.—Πρέπει όμως να ξέρετε, ότι μ' αγαπήσαν πολλοί.

ΜΑΞ.—Κανείς δεν σ' αγαπάει γάμπω όπως εγώ.

ΛΟΥΚΙΑ.—Πώς το ξέρετε;

ΜΑΞ.—Δεν είναι δυνατόν να σ' αγαπήσει κανείς περισσότερο από μένα...

ΛΟΥΚΙΑ.—Και όμως κάποιος μ' αγαπήσε πολύ περισσότερο από σ' εμένα...

ΜΑΞ.—Μήπως σκοτώθηκε για σ' εμένα;

ΛΟΥΚΙΑ.—'Εκανε κάτι περιπότερο.

ΜΑΞ.—Τί;

ΛΟΥΚΙΑ.—Μη νομίζετε ότι θέλω να κανηρώ, ότι σ' αγαπώ ψέματα. 'Αν θέλατε, θα σ' έλεγα την ιστορία για το ανθρώπινο αυτό.

ΜΑΞ.—Βέβαια... Το θέλω πολύ...

ΛΟΥΚΙΑ.—Λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας γαμπρός, πολύ πλούσιος και από μεγάλη οικογένεια. Μπορώ να σ' πω το όνομά του, τώρα.

ΛΟΥΚΙΑ.—Λοιπόν, ο Ντέ Κερντέ.

ΜΑΞ.—Πολύ γνωστό όνομα...

ΛΟΥΚΙΑ.—Μ' αγαπούσε τρελλά. 'Ηθελε να με παντρευτεί. 'Αλλά οι γονείς του δεν ήθελαν κι αυτός προσπάθησε με κάθε τρόπο να τους πείσει. 'Εντομεταξύ περνούσαμε μια ζωή πολύ ευτυχισμένη στη μυστική του έπαυλη, κοντά στη Νάπη. Αυτό όμως δεν ήταν δυνατόν να διαρκέσει για πολύ. Το χειμώνα χωριστήκαμε. 'Εγώ ήρθα στο Παρίσι, αυτός πήγε στους γονείς του. Κι' εκεί έπεσε άρρωστος. Μου έγραψε τακτικά... Και κάθε φορά μου έλεγε, ότι είναι καλύτερα και ότι δεν θ' άρνηση να έρθω να με συναντήσω...

ΜΑΞ.—Και ήρθε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι. Δεν ήρθε... 'Ενα βράδυ όμως ήρθε Έξαφνα ο αδελφός του και μου είπε, ότι ο Ζωρζ είναι πολύ χειρότερα και θέλει να με ιδεί, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Δεν δίστασα ούτε στιγμή. 'Η παρόλ'αυτα ενός έτοιμου θανάτου είμαι ιερή. Δεν είναι έτσι;

ΛΟΥΚΙΑ.—Λοιπόν... Πώς τον ήρατε;

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ακούστε... Μέσα στο τραίνο ο αδελφός του Ζωρζ μου είπε την αλήθεια. Ο Ζωρζ μου έγραψε τι έχει, μου έγραψε ότι υπέφερε από καρκίνο στο στομάχι... Ξέρετε τι θα πη καρκίνος; Είναι η τρομερότερη αρρώστια και έχει ως επακόλουθο το μαρτυρικότερο θάνατο... 'Ηθελε λοιπόν, ο δυστυχισμένος, να μου κρύψει μέχρι τέλους το μαρτύριό του. 'Αλλά τώρα πια πέθανε και δεν μπορούσε

ΜΑΞ.—Μήπως σκοτώθηκε για σ' εμένα ;...

ν' αντισταθ στην επιθυμία να με ιδεί για τελευταία φορά, πριν πεθάνει τα μάτια του για πάντα...

ΜΑΞ.—Καταλαβαίνω...

ΛΟΥΚΙΑ.—Σ' ένευχα τη νύχτα φτάσαμε... Μ' ένα αεροπλάνο πήγαμε κατ' ευθείαν στην έπαυλη του Ζωρζ.

ΜΑΞ.—Πώς τον βρήκατε;

ΛΟΥΚΙΑ.—'Όσο πλησιάζαμε στο δωμάτιο του Ζωρζ, άκουσα φωνές και βογγητά, όλο και πιο δυνατά... Δεν μ' άφησαν να περάσω πριν του κάνουν μια ένεση μορφίνης, για να ησυχάσει λίγο οι τρομεροί πόνοι του, που τον έκαναν να ξεσπάει τα ρούχα του να σπάσει όλα τα πράγματα που βρισκότανον γύρω του, σαν τ' όλος.

ΜΑΞ.—Ναι. Φαίνεται ότι είχε φριχτοί οι πόνοι του καρκίνου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τού έκαναν λοιπόν όλοένα και πιο συχνά ένεση μορφίνης, με πιο μεγάλη δόση κάθε φορά.

ΜΑΞ.—'Όσοι πάσχουν από καρκίνο, είναι άτυχοι. Γι' αυτό πεθαίνουν για να πεθάνουν χωρίς πόνο...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Όταν μπήκα στο δωμάτιό του, ήταν πιο ήρεμος ή παρούσα μου τον παρηγόρησε πολύ... Μά εγώ γίνε άρρωστη. Είχε άρχισα πια ή άσπινθησας... Το σώμα του ανέβαινε μικρά πτώματα... 'Ηταν μια φριχτή μυρωδιά, που δεν ξεδιώχνουσα ούτε με όλα τ' άρωματα σκόρπιστα στο δωμάτιο...

ΜΑΞ.—Μά... 'Ετα έγραψε...

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ενα βράδυ πέρασε από το δωμάτιό μου. Δεν ήθελε κανέναν άλλο κοντά του, εκτός από μένα. Έτσι πόν στη νοσοκόμα, να μ' αφήσει κοντά μου. Και θα πω εμένα, εγώ ή ίδια τις ένσεις.

ΜΑΞ.—Ξέρετε να πιστέψετε ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν ήξερα... Λά έμπαθα, δοκιμάζοντας μου γουμένως στον έπαιό μου. Έτσι μείναμε μόνοι, ο Ζωρζ και εγώ. 'Ενα χαμόγελο χαρά πιασε το κάπνιστο πρόσωπό του. Και σιγά-σιγά, με τον έρωτα, άρχισε να μου μιλά για την περασμένη μας ζωή, για τη μεγάλη του αγάπη, για εμένα... Και μου είπε ότι ή ευτυχισμένος, γιατί ήμουν γλυκιά του τις τελευταίες στιγμές... Τού σόπησα και μιλά πολύ, γιατί αυτό τον έκανε να προσπαθήσει να μου μιλήσει...

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ Α. ROSSI

Η ιστορία που θα αφηγηθούμε παρακάτω, αναφέρεται στα χρόνια της Γαλλικής 'Επανάστασης, στην εποχή της μεγάλης τρομοκρατίας. Είχε καταπονηθεί ήδη ο άτυχος βασιλιάς Λουδοβίκος 16ος και περίμενε ή ίδια τύχη και τη βασίλισσα Μαρία 'Αντουανέτα, ή οποία ήταν φυλακισμένη σ' ένα προάσκειο του Παρισιού, μαζί με την πριγκίπισσα 'Ελισάβετ και την κυρία των τιμών.

Έκείνη τη βραδιά, είχε σημειεί ή δεκάτη νυχτερινή ώρα, όταν ο Βερνάρδος Μπουαλιό, ο άνακτορικός ζωγράφος, άπελπισμένος πια από φλογισμένους από την επιθυμία να ιδεί για τελευταία φορά τη βασίλισσα του, φόρεσε το μεγάλο του καπέλλο και βγήκε έξω.

Ο άτυχος ζωγράφος, αν και ήταν από τους καλύτερους στο είδος του, μετά την καταστροφή των άνακτορων του Κεραμεικού, είχε λησμονήσει από τους Παρισινούς φιλοτέχνους και για να μπορέσει να ζωγραφίσει με μεγάλη μυστικότητα.

Η πραγματική όμως ατία της άδιάφορης σπουχίας του Μπουαλιό δεν ήταν ή φτώχεια. Μέσα στην καρδιά του είχε γεννηθεί ένας φλογερός έρωτας, ένα θεμικό αίσθημα, μια αγάπη που είχε μείνει άκατανοήσιμη.

Ο Μπουαλιό αγαπούσε την Μαρία 'Αντουανέτα! Μ' αλλοίμονο!... Έξοργισμένη από μεταξή ή επανάστασις και το είδωλό του ζωγράφου, το άπαισιμενο των σκέψεών του, αυτή που αγαπούσε μέχρι μανίας, βρισκόταν τώρα φυλακισμένη μέσα σ' έναν πύργο, έρημη κι' εγκαταλειμμένη από τους φίλους της και παρασημασμένη από τους έχθρούς της.

Οι όδοι του Παρισιού έδειχναν το βράδυ έναν έντελως έρημο. Οι πολίτες, λόγω του σκοτεινού που είχε επικρατήσει, κλεινότουσαν μέσα ή έξω από τα σπίτια τους. Τα παλάτια του Ντεμυλιέν, του Λαντών και του Μαρσά προέκυπταν τόσο σκόνη από το λάδι, ώστε κανείς δεν μπορούσε να τα προφέρει χωρίς φόβο.

Τη νύχτα αυτή λοιπόν, μέσα στην απόλυτη σιγή της πόλεως δεν άνηχούσε, παρά το άσπρό θήμα του ζωγράφου, ο οποίος κατευθυνόταν προς το δεσποτήριο της βασίλισσας, βυθισμένος σ' σκοτεινές σκέψεις.

Διέκρινε το δεσποτήριο άκριβώς, άναυχο από παράθυρο του κελλιού της βασίλισσας, βρισκόταν ένα έτοιμόροστο σπίτι. Στα παλαιά του σπασίδια αυτού, που φανόταν άκαταστροφά, κάθισε ο Μπουαλιό διαν έφτασε προς της γυναίκης. 'Αναστέναζε με πόνο, ή μαύρο μουντούο, όπον βοήκαμε το πτώμα που φίλοι μου τρομερά σπινεσπασμένο... Τα μάτια του ήταν άνοιχτά, με τις κόρες διασταμένες και διατηρούσαν άόμοια την έκφραση ενός άντικόρου πόνου. 'Ηταν ένα φοβερό θέαμα.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Μά τι είχε συμβεί ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Δεν καταλαβαίνετε ; 'Ο φτωχός ο Ζωρζ δεν θέλησε να με ευνηθή την ώρα που έπρεπε να γίνη ή ένσεις... Πέθανε χωρίς να τ' ανόησε. Πέθανε σιωπηλά. Καταλαβαίνετε τι είναι αυτό για ένα δυστυχισμένο που τον σπαράζει ο καρκίνος ; Σηκώθηκε κι' έβγαλε το δωμάτιο για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

ΜΑΞ.—Κι' έμεινε κοντά σου ;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι... 'Αν ήμουν κοντά του, για να μη με ταράξει με τους στεναγμούς της στερείς αγώνισ του... Πήγε να πεθάνει άλλου, βουβά κι' άμυλη... Ναι, βουβά. Κι' αυτό, για να μη ταράξει τον έπαιό μου... 'Ε, λοιπόν, καταλαβαίνετε τώρα ; Αυτό θα πη αγάπη, φίλε μου... 'Ετσι αγάπη ήμουν εγώ.

κούμπησε το κεφάλι του στο χέρι του και βυθίστηκε σ' φοβερούς λογισμούς... 'Εξαφνα, ένας ψιθύρος έφτασε σ' αυτιά του. Κάποιος βρισκότανον μέσα στο έτοιμόροστο και θεοσκότεινο σπίτι και μιλούσαν σιγά. 'Ο ζωγράφος κώλησε τ' αυτί του στην πόρτα κι' άκουσε αυτά τα λόγια :

—Λοιπόν, φίλοι μου, ή απόφασις είναι παρμένη... 'Η βασίλισσα θα δειχθεί άδρια στη λαμνητόμο... Θα σταθούμε στη μέση του δρόμου, θα ζητωκραυγάζουμε υπέρ της μοναρχίας και θα εκχούμε να την έλευθερώσουμε...

Τα λόγια αυτά συγκίνησαν βαθύτατα τον Μπουαλιό. 'Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Δεν τον γέλασαν τ' αυτιά του, όχι. Μέσα στο έτοιμόροστο σπίτι βρισκότανον μοναρχικοί, φίλοι της βασίλισσας, σχεδιάζοντας την άπελευθέρωσή της. Δεν έπρεπε λοιπόν να χάνη καρδιά. Θα χτυπούσε την πόρτα, θα έλεγε στους σινομιλητές πως είναι και θα τους βέτευε να τον δεχθούν να συναγωνισθί μαζί τους για την έλευθερία της βασίλισσας.

Χτύπησε σιγά και περιμένα. Καμιά απάντησις. Συναχτότερος δυνατώτερα. 'Η ίδια σιγή. Έκρινε τότε στην κλειδαρότρυπα και τομάστηκε να πη σιγά πώς είναι, μα δεν πρόφτασε να βγάλει λέξη. 'Η πόρτα άνοιξε Έξαφνα, ή ίδια ενός μαγαζιού άστραψε μέσα στο σκοτάδι κι' ο Μπουαλιό κυλίστηκε κάτω, χτυπημένος θανάτεια άνάμεσα στις δυο πλάτες !...

Ο άνθρωπος που χτύπησε το ζωγράφο, ένας γέρος ψιθύς, με λευκά μαλλιά, έσκυψε από πόνο του και προσπάθησε να διακρινη τα χαρακτηριστικά του. 'Εξαφνα μια σπασοκακή κραυγή βγήκε από το στόμα του σινομιλούτου :

—Βερνάρδε !... Παθιά μου !...

'Ηταν ο πατέρας του Μπουαλιό. Φανατικός μοναρχικός, σχεδίαζε μ' άλλους άμοιόθετα τον να σώση τη βασίλισσα, διαν άκουσαν τους χτύπους στην πόρτα. Νόμισαν πως ήταν κανένας κατάσκοπος κι' αποφάσισαν να τον σκοτώσουν...

Ο έτοιμοθάνατος καλλιτέχνης άνοιξε για τελευταία φορά τα μάτια του, άγάλιασε τον πατέρα του και με φωνή που μόλις άκούγεται του είπε :

—Πατέρα μου, σ' εύχαριστώ !... 'Αν την χλντώσε, πες της ότι την έλάτρευα κι' ότι πεθαίνω εύχαρισμένος με τ' όνομά της στα χείλη μου...

'Η Μαρία 'Αντουανέτα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΥ

Ο τρομερός Ταμερλάνος, ο βασιλιάς των Μογγόλων, ο οποίος άνήκε στο θρόνο σ' ήλικία 23 χρόνων και πέτυχε σ' όλες τις επιχειρήσεις του επέχεισε άδυσωτα ως ο μεγαλύτερος κατακτητής του κόσμου, μετά τον Μ. Αλέξανδρο και τον Μ. Ναπολέοντα.

Ο Ταμερλάνος, που άπαιον το όνομα σημαίνει άνθρωπος με στρατό το δεξί χέρι και πόδι, άφού έτέθη επί κεφαλής του στρατού του, υπέταξε όλη σχεδόν την 'Ασία και έφτασε μέχρι του 'Ινδικού 'Ωκεανού και της Κίνας, άπαισιμενος να προχωρήσει παρατέρα, αν στο μεταξύ δεν επέθανε.

'Ηταν άμελλικτος προς τους έχθρούς του και σπινεσπασε στους στρατιώτες του άόλυτη σκληρότητα άπέναντι των ήττασσομένων λαών. Μία φορά ήτοσέθηκε στους στρατιώτες του, ότι θα τους ανάμειβε άνάλογως του άριθμού των σκοτωμένων έχθρών και οι άνδρες του του παρουσάσαν, μετά το τέλος της μάχης, έδωκόντα χιλιάδες έχθρών κεφάλια...

Όταν έκυρνε τη λαμνητό, γρούμεσε όλα της τα σπία κι' έβαλε φονιά σ' όλους τους νούς, εκτός από ένα τραιά, στο όποιο ήσχυχε παράδοσις, ότι θα καθόταν ο Προφήτης, όστις έρχόταν ή ήμερα της κρίσεως.

'Αλλάτε πάλι έπιασε μέσα σ' ένα φρούριο δυο χιλιάδες αχμαλώτους, τους όποιους, αφού τους κατέκρινε πρώτα με άδελφική έχρησι, έπειτα με πέτρες τα κόκαλά τους και άνήγειρε ένα φριμαστικό μνημείο !...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Η λές τέτοια λόγια, Βλαδίμηρε, μου ελεε ή μάνα μου. Θά γυρίσης. Θά σέ προστατέψω ή θεός...

— Έβαλε βρεπέρα το χέρι της πάνω στο κεφάλι μου και μ' ευχήθηκε. Η φωνή της έτρεμε. Ήταν συγκινημένη, μ'α δέν ήθελε νά τό δείξω.

Της φίλησα τό χέρι και πέρασα στην τραπέζια. Ή 'Αρλέττα κοιμόταν άσπια. Μά οι γυιοί μου ήσαν πελά στο πόδι...

Τους κάλεσα κοντά μου και τους έδωκα τίς στεργές δηγιές μου :

— Τά μάτια σας τέσσερα ! Τό νοι σας στο σπύτι !... Έχετε νά κόμμετε με τό διάβολο...

Με τόν ίδιο τό διάβολο, άκούτε ;

Τά μάτια τών γυιών μου άσπράφανε, απόδειξες πώς είχαν την απόφαση νά πολεμήσουν με τόν Βρυκόλακα και νά τόν ξενοπώσουν, άν μου συνέβαινε τίποτε.

Ένα πράγμα μου έμνε άκόμα νά κάμω. Νά μεταλάβω κ' εγώ κ' ό Δημήτριος. Μπορεί νά μ'ήν ξαναγυρίσαμε πίσω. Έτσι, λοιπόν νά έμιαστε έτοιμοι νά παρουσιαστούμε μπροστά στο Θεό.

Εδώγος ύπνιχε πρds τό μέρος που θά τραβούσαμε ένα ξωκλήρι. Θά βρούσαμε εκεί τό γέρο μοναχό γιά νά μ'ας μεταλάβη...

Ρίχνω μ'α τελευταία ματιά στο σπύτι μου και κατεβαίνω.

Ό Δημήτριος με περιμένει στην αυλή.

Τ' άλλα γλυκντρούν άνυπόμονα...

Κάνανε τό σταυρό μας και ξαναήσαμε... Ήταν άκόμα νύχτα. Στόν σφάρον κρεμόταν μαύρα σύννεφα. Προχωρούσαμε σιωπηλοί, ρουφώντας μ' ευχαρίστηση τόν προϊόν άέρα...

Χαραυγή άκόμα φτάσαμε στο ξωκλήρι και μεταλάσαμε. Έτσι άλάφρυνε πού πολύ ή ψυχή μου...

— Δρόμο τώρα, λέω στο Δημήτρη.

Χτυπάμε τ' άλλα μας και φεύγουμε.

Είμαστε καλά δαλωμένοι. Κρατούμε επάνω μας τά φυλάχτά μας. Κι' ελπίζουμε πώς δέν θά μ'ας ξεφύγν ή τρισκατάφορος...

Κάνανε τό δρόμο ως τόν πύργο, πάνω στα άγρια, δασομένα βουνά σέ λιγότερες ώρες απ' ότι λογίζαμα.

Κι' έξαρνα, σ' ένα στρίψιμο του δασομένου όρεινού ποταμού, άναπαύσαμε πέρα, μακριά, τόν πύργο, τόν πύργο του καταραμένου Βρυκόλακα, πατήριον, όμοιο με κάστρο άκατάλυτο από τά χρόνια. Πυργίσκοι, ψηλές επώξεις, γερεμοί, άνεμοδείχτες και πάνω απ' όλα αυτά, τά όρνια που σβίζουν τόν γκρίζο άέρα και χούζουν πένθιμα...

Σταματήσαμε τ' άλλα μας και κοιτάζουμε άρεκτη ώρα τό φρούριο αυτό του διαβόλου.

— Έκεί εινε ! Είπα στο Δημήτρη.

Ό Δημήτριος κοίτησε τό κεφάλι του και άπάντησε :

— Να, άφέντη, εκεί εινε. "Ας προχωρήσουμε.

Ήταν άρεκτά νωρίς άκόμα. Τό μεσημέρι άργούσε. Είχαμε όλο τόν καιρό νά μπούμε στον πύργο και νά έρεινήσουμε νά βρούμε τό μέρος που κρυβόταν την ήμερα τό τέρας.

Χτυπάμε τ' άλλα μας και τραβήξαμε έμπρός. "Όλα γύρω ήσαν έρημα. Γερεμοί, χαράδρες και δάση. Ποιός πολμύσε νά πεί νά κατοικήσει κοντά στο ζωντανολεθαμμένο διάβολο ;

Σ' απόστασι πεντακοσίων βημάτων απ' τόν πύργο, πήραμε ένα στενό μονοπάτι πάνω στα βράχια, τό όποιο έφανε ίσια στην εισοδό του. Τό μονοπάτι φαινόταν άπάτητο. Ήταν γλιστερό, απόδειξες πώς δέν τό πατούσαν χρόνια και χρόνια άνθρωποι πόδια. Μονάχα τ' άγρία θά διαβάσαν απ' αυτό, όταν τά καλούσε με τά ουλίσχά του ό Βρυκόλακας.

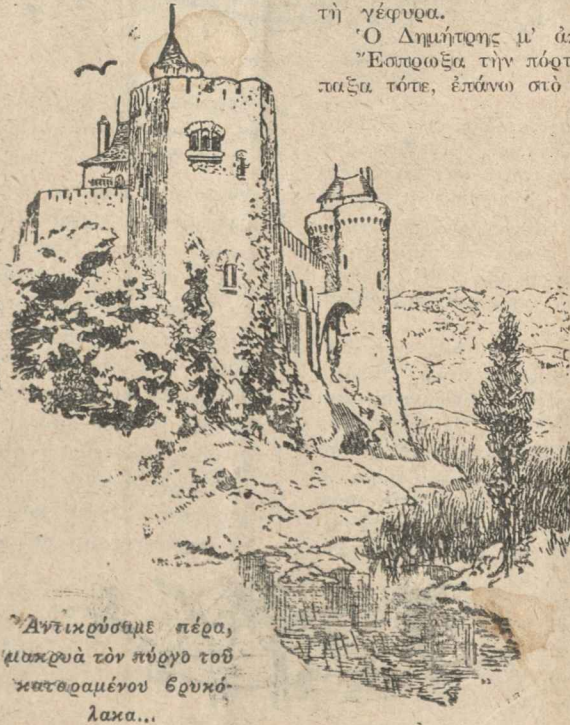
Στις σκέψεις αυτές ήμουν παραδομένος, όταν ένοιωσα τό άλόγο μου νά σταματά ή απότομα. Τινάχτηκε ξαφνιασμένος και τό σπυρίνασα. Μά τό άλόγο έκανε πρds τά πίσω και σπρώθηκε στα πίσω τό πόδι.

Περίεργος νά δώ τί συμβαίνει, σπρώθηκα πάνω στους άναβόλεις και κύτταξα μπρός απ' τό κεφάλι του ζώου. Μ'α κραυγή ξεφύγε τότε απ' τό στόμα μου :

— Ήσασ Χριστέ μου !...

— Τι εινε, άφέντη ; ρώτησε άνήσυχος ό Δημήτριος, λούτρεκα πίσω μου.

Κατέβηκα απ' τό άλόγο, τού είπα νά κείν τό ίδιο και τού έδειξα καταμειής του

Αντικρύσαμε πέρα, μακριά τόν πύργο του καταραμένου Βρυκόλακα...

γλιστερό μονοπατιού, κάτω από μ'α γέρου βαλανιά, ένα άντρο, λίγο σκελετό, που έφραζε τό δρόμο καθώς ήσαν όρμηδες.

Ό Δημήτριος έκανε τό σταυρό του και με κύτταξε περιέργη.

— Δέν καταλαβαίνεις ; τού είπα. Εινε κάποιος δυστυχισμένος πλανήθηκε δώ πάνω ή τόν παρέσυρε ό ίδιος και τόν θανάτωσε ποντάς του τό αίμα. "Υστερα θ' άρπασε τό κομμάτι του σπύτι έμια γιστή ό λίκυ εινε άδέρφια του... Έμπρός όμως. "Ας σπυρίναμε τ' άλλα νά περάσουμε...

Ό Δημήτριος πλησίασε τό σκελετό κ' έσπρη νά τόν μεταλάβω, μ'α έμειωσε ξανασπρώθηκε και μου φώναζε :

— Κιντάτε, άφέντη !

Πλησίασα και είδα τρεις σπαθιές μακριά απ' τό κεφάλι το σκελετού μ'α ξανθή γυναικεία κόμη, τριφες ξανθόν μαλλών που είχε κάμει πού άνοιχόζωμα ό ήλος...

— Μ'α γυναικα, φθόνησε ό Δημήτριος.

— Να, μ'α γυναικα, είπα κ' εγώ. "Αλλά τί ήθελε δώ πάνω δυστυχισμένη ; Τι γύρισε στα καταραμένα αυτά μέρη ;

— Η άπορία μου όμως αυτή δέν κρύφτηκε πολύ.

Χτύπησα έξαρνα τό μετωπό μου και φώναξα :

— Αυτό εινε !...

— Τι, άφέντη ;

— Πρόκειται γιά κάποια δυστυχισμένη γυναικα τών περηνών.

Ό άθλιος αυτός της άπαξε φάνετα τό παιδί της. Θά τόν λαβε την ώρα που της τό έπαινε και θά τόν κρηγίσει, τρέλλε την απελπισία της. Θά τόν έφερε κληγόντας ως δώ πάνω, στην νύχτα, άδημονή απ' τούς θρήνους του παιδιού της. Κ' έφρα από μέρος αυτό, τό τέρας θά γύρισε πίσω και θά τή έπιά. Μπορεί και νάκαζε τούς λίκους και νά τήν παραδώσει σ' αυτό. Νά, κύτταξε !... Κοιμάται απ' τά ρούχα της και τά παπούτσια της. Ποιός ξέρει πόσος καιρός νά πέρυνε από τότε...

Ό Δημήτριος έσπριξε τίς γροθιές του.

— Πρέπει νά τελειώνουμε, είπα.

— Να, πρέπει νά λυτρώσουμε τόν τόπο απ' τό Σάτο αυτό. Προϊός ξέρει με πόσα κόκκαλα άθών άνθρώπων θάνα σπυρίνα γή, γήρω σπόν πύργο του τέρατος... Ποιός μπορεί νά τό έρει...

Ό Δημήτριος σπρυνε τά κόκκαλα του σκελετού από πάνω και πούτασε σέ μ'α άκρη. Ξανακαβαλλήθηκε ύστερα και προχωρήσε.

Είμιασε τώρα μπρός σπόν πανάχραιο πύργο του Βρυκόλακα. Είχε γύρω που είχε γεμίσει άγρια χόρτα κ' άγκάδια. Ήταν γέφυρα ήταν πεσμένη και σπαιμένη, ή χοντρές άλυσίδες της κρεμόνινες...

Τό κτίριο δοθόνόταν έμπρός μας έπιβλητικό, γεμάτο φως απ' τά χτυπήματα του χρόνου, χορταριασμένο, μ'α άκατάλυτο.

Τά παρθενικά του ήσαν καυκάστα. Κι' όποι έλυν σπύτι είχαν πέσει τά βαρέα, μεγάλα παρθενόφυλλα, ίσπρησαν χορτασμένες γαργαλίδες.

Η πόρτα της κυρίας πύλης, με παραλόρη ψηλά, γιά νά μπει πούδς πλησιάζει, ήσαν κλειστή.

Όταν τό άντιληφθήκαμε αυτό, κυταχτήκαμε κατάματα.

— Κλειστά, είπα ό Δημήτριος.

Κούνησε τό κεφάλι μου γεμάτος όργη, μ'α και πείσμα και πούδς τη γέφυρα.

Ό Δημήτριος μ' ακολουθήσε.

Έσπρωξα την πόρτα μ' όλη μου τη δύναμη, μ'α δέν άνοιξε. Παίξα τότε, επάνω στο θημό μου, τό χοντρό, βαρύ ρούχο κ' άπρη νά χτυπώ.

Τά δυνατά χτυπήματα άνήχησαν μακριά μέσα στον έρημο, γέρου πύργο, σπρυνε σέ χίλους άντιλάους στα γύρω βράχια και σβύσανε στα μακριά βουνά.

Δέν έξωρα πόση ώρα χτυπούσα ένα πέλασμα. Θά χτυπούσα δέ άκατάλυτο, δέν άκουγα πλά μου τόν Δημήτρη.

μονομυοίση :

— Χαμένος κότος, άφέντη. Πάω έμεινετε νύσθη νά σ'ας άνοιξω.

Κι' αλήθεια, πούδς πεφίνα νύσθη μου άνοιξη. Γιατί χτυπούσα; Άνοιξη, όρπητο κ' έραξα μ'α ματιά στις έπώξεις, που ύψόνονταν γύρω στην αυλή του πύργου. Ήσαν πανώφλες. Δέν μπορούσαν δέ νά μπούμε κ' από άλλη μεριά, απ' τίς άλλες πλευρές, δεξιά, ερβά, απ' πίσω, ό πύργος ήταν χτισμένος πάνω σ' άφροδούς γερεμούς και συνείες άνθρώπων...

— Άχισα ν' άνησυχώ. Δέν έσπρη νά χάνουμε τόν καιρό μας. Έπρεπε νά πούδς εν άνάγκη την πύλη, νά τήν κρούμε. Τό κάμωμο ήταν τό προαίτιο της σπαιράσε μπρός της ξερόλαδα, θά τήν...

Τά δυνατά χτυπήματα άνήχησαν μακριά μέσα στον έρημο, γέρου πύργο, σπρυνε σέ χίλους άντιλάους στα γύρω βράχια και σβύσανε στα μακριά βουνά.

Δέν έξωρα πόση ώρα χτυπούσα ένα πέλασμα. Θά χτυπούσα δέ άκατάλυτο, δέν άκουγα πλά μου τόν Δημήτρη.

μονομυοίση :

— Χαμένος κότος, άφέντη. Πάω έμεινετε νύσθη νά σ'ας άνοιξω.

Κι' αλήθεια, πούδς πεφίνα νύσθη μου άνοιξη. Γιατί χτυπούσα; Άνοιξη, όρπητο κ' έραξα μ'α ματιά στις έπώξεις, που ύψόνονταν γύρω στην αυλή του πύργου. Ήσαν πανώφλες. Δέν μπορούσαν δέ νά μπούμε κ' από άλλη μεριά, απ' τίς άλλες πλευρές, δεξιά, ερβά, απ' πίσω, ό πύργος ήταν χτισμένος πάνω σ' άφροδούς γερεμούς και συνείες άνθρώπων...

— Άχισα ν' άνησυχώ. Δέν έσπρη νά χάνουμε τόν καιρό μας. Έπρεπε νά πούδς εν άνάγκη την πύλη, νά τήν κρούμε. Τό κάμωμο ήταν τό προαίτιο της σπαιράσε μπρός της ξερόλαδα, θά τήν...

Τά δυνατά χτυπήματα άνήχησαν μακριά μέσα στον έρημο, γέρου πύργο, σπρυνε σέ χίλους άντιλάους στα γύρω βράχια και σβύσανε στα μακριά βουνά.

Δέν έξωρα πόση ώρα χτυπούσα ένα πέλασμα. Θά χτυπούσα δέ άκατάλυτο, δέν άκουγα πλά μου τόν Δημήτρη.

μονομυοίση :

— Χαμένος κότος, άφέντη. Πάω έμεινετε νύσθη νά σ'ας άνοιξω.

Κι' αλήθεια, πούδς πεφίνα νύσθη μου άνοιξη. Γιατί χτυπούσα; Άνοιξη, όρπητο κ' έραξα μ'α ματιά στις έπώξεις, που ύψόνονταν γύρω στην αυλή του πύργου. Ήσαν πανώφλες. Δέν μπορούσαν δέ νά μπούμε κ' από άλλη μεριά, απ' τίς άλλες πλευρές, δεξιά, ερβά, απ' πίσω, ό πύργος ήταν χτισμένος πάνω σ' άφροδούς γερεμούς και συνείες άνθρώπων...

— Άχισα ν' άνησυχώ. Δέν έσπρη νά χάνουμε τόν καιρό μας. Έπρεπε νά πούδς εν άνάγκη την πύλη, νά τήν κρούμε. Τό κάμωμο ήταν τό προαίτιο της σπαιράσε μπρός της ξερόλαδα, θά τήν...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό θρίαμβος του Κανάρη. Πρds της Χίου. "Όπου εί νκύτες δειλιάζουν. Τά υπέρεχα λόγια του Ψαριανού ήρωος. Ό άποχωρισμός του Μάρκου Μπότσαρη απ' τα παιδιά του. Πάληδες ρεκλάμες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ό Κανάρης έπρόκειτο νά μπει στον κόλπο της νήσου Χίου γιά νά πυρπολήσει τόν εκεί Τουρκικό στόλο, οι ναύτες του, βλέποντας τά έχθρικά σκάφη που φύλαγαν στο στόμιο του λιμανιού, φοβήθηκαν και τού έπαιαν νά γυρίσουν στα Ψαρά.

— Νά γυρίσω στα Ψαρά ! φώναζε ό άτρόμητος πυρπολητής. Βλέπατε αυτούς τούς βράχους που ύψόνονται απέναντί μας ; "Όποιος φράτα, άς ριχτή στη θάλασσα κ' άς φτάση ως εκεί κολιμπώντας. Έγώ όμως θά μείνω, άκόμα κ' άν φύγετε όλοι σας. Είμαι άποφασισμένος νά ξαναδώ τά Ψαρά μόνο άφού κάρω τη ναυαρχίδα τών Τούρκων !...

Έτσι με τη γενναϊότητά του ενεφύχωσε και τούς άλλους συντρόφους του και έπετέλεσε ένα από τά πιο άξιοθαύμαστα νηακά κατορθώματα του έθνους μας.

Όταν οι Τούρκοι έτοιμαζόντοσαν νά έπτεδούν κατά του Μεσολογγίου, ό Μάρκος Μπότσαρης άποφάσισε νά στείλν, γι' άσφάλεια, τη γυναίκα του και τά παιδιά του στην Ιταλία.

Ό ήρωϊκός Σουλιώτης, κατά την ώρα του άποχωρισμού, κρατούσε στην άγκυρά του τά παιδιά του, τά φίλους και δέν ένοιωσε νά τ' άφήση από τά χέρια του.

Σέ μ'α στιγμή μ'α στα, βλέποντας τό μεγαλείωρο, τόν Κίτσο, νά χαθεί με παιδική άθωότητα τά αστραφτερά του πατόλια, τού εινε με πόνο :

— Κίτσο μου, εγώ μ'α νά χαρής μ'α μέρα τη λευτεριά που θά τήν πληρώσης με τό αίμα του πατέρα σου...

Και, γυρίζοντας πρds τη γυναίκα του, πρόσθεσε :

— Χρηστή, σού άφίνω τά παιδιά στα χέρια σου και την εύλογία του Θεού.

Όταν ή πατρίδα λευτερώθη, θά έψουν ενωμένοι.

Ό τόπος μας δέν εινε άκόμα τυχερός, μ'α τα στην έξορία ν' άγαπών τό χώμα που τά γέννησε, νά μισούν τούς τυράντους και νά ζουν με την έλπίδα πώς μ'α μέρα θ' άγωνιστούν γιά τη λευτεριά !...

Παραθέτουμε παρακάτω μερικά σκελές, επιμμένες από έφημερίδες του περασμένου αιώνας, γιά νά συγχρίνουν οι άναγνώστη μας τίς σημερινές με τίς τότε διαφημίσεις.

Διαφήμιση Ξυδοποιού :

«Ό της Κυψέλης εργατικώτατος άποικος και τόσον άγαπητός άνθρώπος Σ. Α. έπαλλακλασθή απ' εαυτόν και έξέτεινε τούς πλοκάμους της Ξυδοποιού ένοικησίας τον εις τρία διάφορα μέρη της πάλης ιδρύσας άποκαταστήματα.

«Ό Ξυθος όλων αυτών των άποκαταστημάτων εινε πάντοτε παλαιός και με άριστα σπυτικά. Άγαπάται δέ υπό των Ξυδοποιών διά την εύρεσιν αυτού πρδν και διά την δύναμιν του. Εινε Ξυθος δυνατός όσον ό Γολιάθ κατασκευαστής αυτού.

Και άλλη μ'α ενός καταστήματος έσοδισμός :

«Ό κομπογυρισμένος Π. Α. Κ. άνεν πλέον Σπυτορίας, ό από της όδου Σταδίου στέλλων νά έλκεται αυτός έδωδεμα και ποτά εις τά δεκατέσσαρα σημεία του ετήσιου όφελους, γινεται όλων άγαπητότερος εις τούς Λοκαλλούς μας και ή Ξυδοποιός πολλών σπυσιών άποκαταστημάτων άφελεται κατά τό πλείστον εις την καλήν ποιότητα των έδωδεμα και ποτών του καταστήματος του, όπου και επί πόδς ή εις τό ως κλωβίον θεμιόν σπασί νάνι του έλκεται πελατεία πάντοτε παίρνει τό δρεκτικόν της και τό χωνετικόν της.

«Συγχαιρόντες τή χρησίμω τούτω νωι δια την εις τό έργον του έπίδοσιν, θά έπιδώμεν αυτήν την σπυγήν πραγματι και σπυ έρημη—εις ό γείον του, αν ειχονεν ένα από τούς έσοδούς μεζέδες του και εν από τά άθάνατα ποτά του.

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

«Όστις ;...»

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό 'Αχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

Ό Ι. Τσακ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΕΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὰ δηλητήρια κατά την αρχαιότητα. Πώς έτιμώρησε τὸν Ἡρακλέα ἡ γυναίκα του γιὰ τὴν ἀπιστίες του. Ἡ δηλητηρίασις τῶν γερόντων στὴ Τῆβ. Μιθριδάτης ὁ δηλητηριεφάγος! Πὼς τὴν ἔπαθε. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι καὶ τὸ κῶνεια. Ὁ μῦθος περὶ μανδραγόρα. Ὁ ἀρχιφαρμακευτὴς Δηλητήρια καὶ ἐρωτικά φίλτρα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α δηλητήρια εἶνε γνωστὰ ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων. Τὸ περιεργὸ μάλιστα εἶνε, ὅτι ἡ ἀνακύψις τους, ἡ παρασκευὴ τους καὶ ἡ χρησιμοποίησις τους εἶνε ἔργον τῶν γυναικῶν καὶ οὐκ τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ πρώτη γυναίκα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει εἰδικότητα στὰ δηλητήρια, εἶνε, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἡ Ἐκάτη, τῆς ὁποίας... μαθήτριες ὑπῆρξαν ἡ περίφημη μάγισσα Κίρκη καὶ ἡ διαβόητη φαρμακεύτρια Μήδεια.

Ὁ Ὅμηρος γράφει κάπου, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Ἡρακλέους Δηάνειρα, θέλοντας νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀπιστίαν του, ἀποφάσισε νὰ τὸν φαρμακώσῃ. Πρὸς τοῦτο, ἔβρεξε τὸν χιτῶνα του μὲ αἷμα παρμένο ἀπὸ τὸν κένταυρον Νέσσο, ὁποῖος εἶχε δηλητηριαστῇ ἀπὸ τὴ Λερναία Ὑδρᾶ, καὶ εἶτσι ἐξέκαψε τὸν ἀτυχή ἥρωα.

Ἀργότερα, στὴ νῆσο Τῆβ ὑπῆρχε σιγή, ἡ ὁποία δὲν καταδικάζει καθόλου ἀπ' τὸ νόμο καὶ κατὰ τὴν ὁποία κάθε γέρος, μὴ μὲν περνοῦσε τὸ ἐξηκοστὸ ἔτος τῆς ηλικίας του, ἔπρεπε νὰ δηλητηριάζεται.

Τὸ ἀπάνθρωπο αὐτὸ μέτρο εἶχε κρυφί ἀπαράτητο, γιὰτὶ τὸ νηὶ ἦσαν μικρὸ καὶ γιὰτὶ δὲν ἔπαυε γιὰ τὴ συντήρησιν πολλῶν κατοίκων. Ἀργότερα, ἡ συνήθεια αὕτη μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς Αἰώνους στὴ Μασσαλία, ἀλλὰ ἐκεῖ δὲν διατηρήθηκε παρὰ λίγο διάστημα καὶ κατόπιν καταργήθηκε.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ οὖν αὕτη διεκρίθησαν πολλὲς φαρμακεύτριες, ἡ ὁποία διεπρατταν δηλητηριάσεις ἐπὶ πληροῦν καὶ χορηγοῦσαν διάφορα μαγικά φίλτρα, πρὶν εἶχαν νὰ προκαλοῦν ἢ νὰ ἀπομακρύνουν τὸν θάνατον.

Ἡ δράσις τῶν γυναικῶν αὐτῶν εἶχε ἐκτεταθεῖ τότε μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε ἐθεωροῦντο ἔπειτα αὐστηροὶ νόμοι καὶ ἐπακολούθησαν πολυάριθμες θανατικὲς καταδίκαι, πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ.

Τὸν ἴδιον περίου καρὸ ἤμισε καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Πόντου Μιθριδάτης, ὁ ὁποῖος, φοβούμενος μήπως δηλητηριασθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἔπαυε κάθε μέρα νὰ καίει δόσεις δηλητηρίων, γιὰ νὰ ἐξοικειωθῇ σ' αὐτὰ τὸν ὄργανισμὸν του καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ ζωὴ του.

Ὅταν οὖν κάποτε κινήθηκε ἀπὸ τὸ στρατὸ τῶν Ρωμαίων Πομπηίου, καὶ θέλησε νὰ δηλητηριασθῇ, τὸ δηλητήριον δὲν τοῦ ἔπεφερε καμμιὰ ἐνέργεια καὶ ὁ Μιθριδάτης, ἐπ' αὐτὴν ἀπελπισία του, διέταξε ἕνα σπρωκτικὸν του νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὸ ξίφος.

Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς, ἡ δηλητηρίασις ἦσαν ἀρετὰ συνηθισμένη. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἐξοχωτέρους Ἀθηναίους, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Δημοσθένης, αὐτοκτονήσαν, κατὰ τὴ μαρτυρίαν τῶν ἱστορικών, μὲ δηλητήριον.

Ἐπίσης ἔζη ἐν ὅλῳ στρατῷ τῶν Ἀθηναίων, ποὺ εἶχαν ἡγηθῇ στὸν πόλεμον, καταδικάζονταν νὰ θανατωθῶν, πίνοντας κῶνεια, τὴν ἴδια δὲ τυχὴ ὑπέστη καὶ ὁ μεγάλος φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Σωκράτης.

Τὰ γνωστότερα ἀπὸ τὰ χρησιμοποιούμενα τότε δηλητήρια, ἦσαν τὸ αἷμα τοῦ ταύρου, ἡ σαλιμάνδρα, τὸ «μαυρὸν κῶνεια» δηλαδὴ τὸ τρελλὸ μέλι, τὸ ἐγκαλούμενον καὶ Ποντικὸν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, τὸν Πόντον, τὸ δηλητήριον τῶν φειδῶν καὶ ἡ κανθαρίς.

Ἀπὸ τὰ μεταλλικά δηλητήρια ἀναφέρονται ὁ ὑδράργυρος, ὁ λιθάργυρος, τὸ ἀρσενικὸν καὶ μολυβδοοχο ψευμίθιον καὶ ἀπὸ τὰ φυτικά τὸ κῶνεια, τὸ ὄπιο, ἡ εὐδάμεια, ὁ ὑσκάμμος (σκυλοκρέμμυδο), τὰ μανιτάρια, τὸ ἀκόνιτον, τὸ πανθηροκτόνον καὶ ὁ ἐλλέβορος.

Ἐπίσης μετὰ τῶν δηλητηρίων συγκατελέγετο καὶ τὸ ζῆμα τῆς ροδανίας, τὸ ὁποῖον περιείχε δηλητηριώδεις ιδιότητες καὶ ἐχρησιμοποιετο συνήθως ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς πρὸς δηλητηρίασιν τῶν ἱεροσέλων.

Δραστηκῶτα τέλος δηλητήριον ἐθεωρεῖτο καὶ ὁ μανδραγόρας.

Ἡ Λουρηγία Βοργία.

Ἐπίστευαν οὖν ὅτι τὸ ξερξισμὸν τοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ ὀθρότητα χέρια. Γ' αὐτὸ τὸν τραβοῦσαν καὶ τὸν ξερξίζονταν μὲ οὐκ ὀκνηρία, τὰ ὁποῖα ἔδεναν ἀπὸ τὸ φυτὸ. Λένε μάλιστα, ὅτι τὴ στήν τοῦ ξερξισμοῦ, ὁ μανδραγόρας ἐβγαλε κατὰ παραγγελίαν ξερξισμοῦ, σὺν νὰ θηροῦσε ἡ...

Στὴ Ρώμη κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 1ου μ.Χ. αἰῶνος, ἀρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται δηλητήρια ποὺ προκαλοῦσαν τὸ θάνατον σιγά-σιγά καὶ οὐκ ἀμέσως.

Τότε διεκρίθη καὶ ἡ περίφημη φαρμακεύτρια Λουρηγία, ἡ ὁποία κατ' ἐντολὴν τῆς αὐτοκράτειρας Ἀγριππίνης καὶ πρὸς αὐτὴν ῥοτάτον γυῖο τῆς Νέρονος, ἐδηλητηρίασε πάμπολλα ἄνθρωποι καὶ ἔζησε ἀπειροχρίστη δύναμι.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ μέθοδος τῶν δηλητηριάσεων μετεβλήθη καὶ στὸ Βυζάντιον, ὅπου θανατοῦνταν ἀπὸ δηλητήριον διὰ αὐτοκτονίας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας δηλητηριώστηκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν σύζυγον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὕτη ἡ δηλητηρίασις ἐγενεῖτο ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ γ' αὐτὸ ἐπενοήθησαν διάφορα ἀντίδοτα ἐναντίον τῆς μετὰ τῶν ὁποίων κατέχον προτεινόμενα θεοὶ ἡ θρησκεία καὶ ἡ παραδόξου ἢ σκόνῃ τοῦ Μιθριδάτη.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐπίσης ἤμισε καὶ ὁ Γερμανὸς καλὸς Βαλεντινός, ὁ ὁποῖος σὲ δόσεις σιανὰ δόσεων τοῦ ἤθελαν νὰ γίνονταν καὶ προγαστρὸς —ἐπειδὴ τὸ πάχος ἐθεωρεῖτο τότε ἀλλοτρίο σημεῖον ἀγνότητος— χορηγοῦσε διάφορα φάρμακα. Πολλὲς φορές ὁ μὲν ἔλαβε λάθος στὴν παρασκευὴ τῶν μαζώνων του καὶ ἐθνήτισε.

Τὸν ἴδιον καρὸ στὴ Βενετία εἶχε θυροφυλάκῃ ἐξοχωστὸ ἄξιωμα, τὸ πρὶν φαρμακευτὴν, σπὸν ὁποῖο ἀνέβητο ἡ δηλητηρίασις κάθε ἀτόμου, ὑπῆρξε καὶ ἐκινδύνου στὴ δημοκρατία.

Περὶφημος μετὰ τῶν Βενετῶν φαρμακευτῶν ἀπέμεινε καὶ ὁ Μυλὸς Μπάτσο, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς σπόρους αὐτοῦ δηλητηριώδους φυτοῦ, ἐφαρμακώθηκε, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου, τοὺς βασιλεῖς τῆς Κίρκης καὶ ἐθεωροῦντο ἐχθροὶ τῆς Βενετίας.

Προσέμενον νὰ δηλητηριασθῇ κατὰ μεσαιωνικὴ ἐποχὴ ἐξέχοντα πρόσωπα καὶ χρησιμοποιεῖτο τὸ ἀρσενικὸν, ἰδίως ἐκ τῶν ὁποίων τῶν Βοργίων.

Ὁ Ἀλέξανδρος Βοργίας, ὁ ὁποῖος κατὰ ταῦτα ἐχρημάτισε Πάπας Κλήμης, καὶ ὁ γιὸς του Καίσαρ καὶ ἡ περιβόητη τὴν ὁμορφίαν της καὶ γιὰ τὴν κακομαγειρία τῆς Λουρηγίας, ἐξέκαμαν πλείους... ὁλοὺς καὶ ἀνταπάλους τῶν, χρησιμοποιώντας σκευασίες ἀρσενικοῦ.

Κατὰ τοὺς νεότερους χρόνους, ἀποφύγονται τρομεροὶ δηλητηριώται οἱ Τραπεζῖται, οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐκτελεῖ τὸ φυτὶ τῶν λύχνων καὶ πολλοὺς ἐπισήμους τοῦ κράτους.

Τὸ ὄργιο τῆς αὐτοῦ ἀπετελεῖτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀπὸ μὲν ἀρσενικοῦ, μολύβδου καὶ κανθαρίδων καὶ ἀρκούντων πεντέξυ σπινθηρῶν, γιὰ νὰ ἐπαφροῦν τὸν θάνατον.

Στὴν Τορκάνα κατέφευγαν καὶ πολλὲς νεόνυμφες καὶ κυρίως τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποία ἐπαρρηθιζόντο, ἀντὶ ἀδελφότητος ἀμώβης, τὸ ἀπομακρύνοντο φάρμακόν της καὶ ἐμετέρευαν αὐτὸ τοὺς ἀντιπρὸς τοῦ.

Κατὰ τοὺς ἰδίους χρόνους ἤμισε καὶ ἡ περίφημη Γαλλὶς φαρμακεύτρια κόμισσα Μπρινβιλλί, ἡ ὁποία εἶχε ὡς σπινθηρὸν τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῆς δόξης τὸν φαρμακευτὴν Γυλασέ.

ΠΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ... ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἀποσπείνουμε πάλι σήμερον μερικὰ παλαιὰ ἔγγραφα, ἀθεντικῶτα καὶ διασκεδαστικῶτα, πρὸς τέρψιν τῶν ἀναγνωστῶν μας:

Ἀρχιδόκιμος 12 Ἀπριλίου 1873.
Ὁ Σταθμαρχὸς πρὸς τὴν τῆς χωροφυλάκας τῆς 38 ὁνομασίας τῶν πεζῶν, πρὸς τὴν σεβαστὴν Μερμαχίαν Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας.

Πρὶν ἡμερῶν τοῦ ἴππου.
Ἐγκλησὸς (!) ἔδωκε τὸν κλαπῆσαν ἵππον, καθὼς καὶ τὸν ζουκλέπτην ἴον. Δημητρίου κατόικον Ἀχλαδοκάμπου φησὶ ὅτι καὶ φροντιστὰ περὶ τῆς παραλαβῆς τῶν πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῶν νόμων.

Ἐνθυμὸς ἀναφέρει.
Ὁ Σταθμαρχὸς Ν. Κ.
Ἐκφώνη μᾶς ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενης πρὸς ἕνα ναυτὴν ποὺ ἔπρεπε ἐπὶ τοῦ εὐδρόμου «Ὁ ναυαρχὸς Μισοῦλης».

Κύριον
Ἀνάστασον Μοισῶνι νὰ ἐν χοιροῖς εἰς τὸν ναῦτον Νοικόλα.
Ἀναστρέφον Κατέχο.

Εἰς Περέα.
Καὶ μὴ ἀνόμα χωροφυλάκιστον ἀναφορά:

Ἐπιδόμος τὴν 13 Μαΐου 1784.
Ὁ σταθμαρχὸν πρὸς τὴν τῆς χωροφυλάκας τῆς 55 ὁνομασίας τῶν πεζῶν, πρὸς τὴν σεβαστὴν Μερμαχίαν Ἀργολίδος.

Πρὶν περὶ τῆς οἰκίας.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.
Ἀθεντικὸς ἐπιστολὸς τὴν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Σταθμοῦ.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΑ'Ι ΔΕΣ

Τὰ μεσάνυχτα σκεπάζουν τὸ πέλαιον τὴν ἑρμιά!
Καλαμὲς καὶ πυροδότης μέσ' στὴν ὀρεμιά σπυροῦν
καὶ τῆς θάλασσας νεράιδες μὲ τ' ἀφρόταστα κορμιά
κολιμποῦν στὸ περιγιάλι καὶ στὴν ἀμμουδιὰ χορεύουν.

Χέρι—χέρι εἶνε πιασμένες, στὴ γῆ κάτω δὲν πατοῦνε,
σὺν ὁλόκληρῃ πεταλούδῃ τριγυρίζουν μὲ χαρὰ
καὶ τὴν ὕψος ποὺ χορεύουν τότε χάνονται καὶ σβύνουν.
Πότε πέφτουν σὺν τ' ἀστέριον μέσ' στ' ἀόρατον νερά.

Μισογγέγραφο γυμνὸν στοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴ
αἰχμὴ βλέμμα θαυματοῦ ἀπ' τὴν τόσην ὁμορφίαν τους
καὶ στὴν ὀρεμιά τὴν ὁμορφίαν σπινθῆρα, κορυφὴ
ἐξανέλει κάθε γέλιο, κάθε χαρὸν καὶ τὴν...

Στὴν ἀνάραχ γαλήνῃ τότε—πότε τραγουδοῦσε,
τὸ πούλι τῆς νύχτας παθεῖ μαγεμένο, σιωπηλὸ,
τὰ χορτάρια, τὰ καλάμια διὰ στέφανόν τ' ἀκούει
τὸ τραγοῦδι τῆς νεράιδας, τὸ τραγοῦδι τὸ τρελλό!
Κ' ἂν τ' ἀκούσῃ κανεὶς νύχτης ὅταν τύχῃ νὰ περῇ
ἀπὸ τὸ νεοειδωλὸν περιγιάλι—περιγιάλι,
συμφορὰ τοῦ! τὴν ἀγάτη καὶ τὸ σπῆτι τοῦ ξεχνᾷ,
τὸ λυμὸν τῆς πατρίδας δὲν θὰ δῇ νὰ ξεποδῶλλῃ.
Θὰ τοῦ κἀνουνε καὶ τὴν ἐμὴν, σὶννερα καὶ ποῦσα,
μὴν καὶ ἑρμῆς στὰ ξένα ξένο κῆμα θὰ περῇ!
Κάθε νύχτης ἂς προσέχῃ τὸ τραγοῦδι μὴν ἀκούσῃ;
εἶνε πλάνο στὴν ἀρχὴν τοῦ καὶ φαρμάκι στὰ στεγνά...

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μέσα στὴ νύχτα τὴ γλῆκελὰ τὴν ἀστροφωτισμένην,
ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ γαλιῶν, κορυφὴ, μισοθυμένην,
αἰσθῆς σὺν ἀναπνεύσει καμμιὰ γλῆκελὰ φωνή;
Εἶνε μερὸ ναυτάριον ποὺ φεύγει γιὰ τὰ ξένα
καὶ τραγοῦδι λυπητερὰ καὶ παραπονεμένην
γιὰ κελὴν ποὺ πολεῖ.

Τρέμει ἡ φωνὴ στὰ χεῖλῃ τοῦ... Τὸ κῆμα μισοθυμίζει...
Ἡ μαρμαρυγὰ ἡ λυγρὴ τ' ἀκούει καὶ δακρύζει.
Ποῖος ἔχει τὸ ναυτάριον ἀνίσως ξαναδῇ;
Ποῖος ἔχει μέσ' στὴν ξενιτειά, ποὺ μόνο θὰ περάσῃ,
αὐτὴν ποὺ προαγάγησε ἀνίσως δὲν ξεχάσῃ,
τῆς θάλασσας παιδί;

Μὰ πάλι νοιώθει ἡ λυγρὴ πός πῶς θὰ γυρίσῃ
καὶ ὅσα στὸ ταξεῖδι τοῦ κορίτσιαν ἂν ἀπαντήσῃ.
Ξανθομάλλια, μελαχροινὰ, γλῆκελὰ καὶ χαρὰ,
αὐτὸς ἀγάτη μοναχὴ θὰ κρύβῃ στὴν καρδίαν τοῦ
καὶ πάντα μέσ' στὴν ἀγάτην τοῦ, στὴ λυγρὴν τὴν χάριν τοῦ
ἐκείνην δ' ἀγαπᾷ!

Κ' ἀκούει τὸ τραγοῦδι τοῦ, μοναχὴ, δακρυομένην,
καὶ ἡ ψυχὴ τῆς, σὺν αὐτῷ καὶ ἐκείνην περφομένην,
στὸ τραγοῦδι ναυτάριον ἀθέλητα περᾷ.
Τοῦ δίνει τὴν ἀγάτην τῆς γιὰ τὴν ἀνταρξία τοῦ
στὸ μακρινὸ ταξεῖδι τοῦ, στὴν τόση ἀναξία τοῦ
καὶ ἀγάτην τοῦ ἑαυτοῦ!

Μὰ λίγο—λίγο ἡ φωνὴ μαρμυρίζεται καὶ σβύνει.
Ὅπως ἀκού

Ο καθηγητής της φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης Χριστόφορος Νίροπ εξέδωσε τώρα βιβλίο με τίτλο... «Ιστορία του φιλμματος».

Το βιβλίο του Νίροπ, το οποίο κατά τους κριτικούς της Ευρώπης «είναι προϊόν μακράς μελέτης και επιμελούς έρευνας προς περιούλο-γην των σχετικών πτυχών», κυκλοφόρησε ευρύτατα σ' όλο τον κόσμο.

Μεταφράζουμε από αυτό την παρακάτω εκλεκτή σελίδα, χάριν των αναγνωστών μας.

Στο βιβλίο του Νίροπ προηγούνται οι όρισμοι για το φιλμ, μεταξύ των οποίων και ο του Βερνάν.

—Το φιλμ είναι το ακομπανι- μέντο που παίζεται στο πιάνο των χειλιών, όταν η αγάπη τραγουδάει στη γεμάτη έρωτα καρδιά».

Σχετικό είναι και το λατινικό επίγραμμα που λέει :
—Τί είναι γλυκύτερο από το κρασί ;
—Η δροσιά του σφραγισμένου.
—Και τί γλυκύτερο από τη δροσιά ;
—Το μέλι.
—Και τί γλυκύτερο από το μέλι ;
—Το νέκταρ.
—Και από το νέκταρ ;
—Το φιλμ !...

Για τον ήχο που κάνει το φιλμ, ο συγγραφέας ανέγραψε πολ- λά περιεργα αποφθέγματα και φράσεις, από βιβλία σύγχρονα και παλαιά.

Ο Δανός ποιητής Γιόργκενσεν γράφει σχετι- κώς :

—Το χτύπημα των κυμάτων στην ακροθα- λασσιά μοιάζει με τον ήχο των παρατεταμένων φιλμμάτων».

Και ο διηγηματογράφος Κλίγκενχαρντ, παρατη- ρεί :

—«Ακούσαμε όλη τη νύχτα έναν ήχο σαν να χτυπούσε πάνω στο μουτίο του τὰ κουνού- πια, αλλά δεν ήταν παρά τὰ φιλιά ενός έρωτευ- μένου ζευγαριού».

Ο καθηγητής Νίροπ έδωσε πολλήν καιρό για να εξακριβώσει τι φρονούν ή γυναίκες για το φί- λημα και έπεισθη ότι, ως ένα σημείο τουλάχιστον, τους άρρασαν περισσότερο οι άνδρες που έχουν γέ- νεια και μουστάκια...

Σ' ένα παλιό Ρουμανικό τραγούδι, ο ήρωας του ποιήματος λέει σχετικώς :

Είμαι μικρός για παντρεία,
έφυγαν τὰ γένητά μου,
ποιά παντρεμένη θάβηλε,
να με φιλήσει ξένη :

Επίσης μία γερμανική παροιμία λέει :
Φιλί χωρίς μουστάκι,
αυτό χωρίς αλάτι.

Στην Ολλανδία και τη Γιουτλάνδη η κοπέλλες έχουν την έξη, περί φιλίου, γνώμη :

Να φιλήσης άνδρα χωρίς μουστάκι,
είναι σαν να φιλής τοίχο ερεγγένο !
Τὰ φιλιά δεν είναι καλά,
αν δεν έχουνε και... ζαρζαράκι !...

Συγχρόνως ο καθηγητής Νίροπ λέει ότι δεν άρρασε στις γυναί- κες να φιλούν άνδρες με υγρά χείλη και αναφέρει το σχετικό δανι- κό λόγιο :

Καλός είναι για φιλί, αλλά μόνον σαν διψάει.

Καθώς και το Γερμανικό :
«Αν τόν φιλήσης θά πάρης με το φιλίμα μαζί και λίγη σάλ- τσα !...

Εξ άλλου δεν πιστεύει ο συγγραφέας ότι το φιλίμα μπορεί να έχη συνεπείας για την υγεία.

Και φέρνει ως απόδειξη εκείνο που λέν οι Ιταλοί :
Το στόμα που φιλήθηκε, δεν είναι το χειρότερο.

Επίσης ένα τραγούδι της Νορβηγίας λέει :
Ο Γιωχάνεσεν φίλησε την κόρη μιά φορά,
δύο φορές στα μάτια και τρεις φορές στο στό- μα της.

Και πού πολύ εύχαριστήθηκε από το στόμα... Τέλος μία Γερμανική παροιμία λέει για το φί- λημα :

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

(Από το Δανικό).

μου, δός μου το πίσω !...

Και σ' ένα άλλο τραγούδι, μεταξύ δύο συζύγων που μιλλάνε διεξάγεται η έξης συζήτηση :

—Νομίζω πως πρέπει να πάρη ο καθένας πίσω τα προ- ματά του ! λέει ο σύζυγος.

—Πολύ καλά, άπαντά η σύζυγος, αλλά γιατί να μην πάρη ο καθένας μας πίσω και τα φιλιά του ;

—Όλερ και έγινε το καί... δεν ξύνει πια λόγος για χωριά... *

Δεν άρνείται όμως ο συγγραφέας, ότι το κλειμένο, το άρρα- νο φιλίμα, έχει κινδύνους και διηγείται την έξης ιστορία :

«Κατά το 1837 στο Λονδίνο ο κ. Θωμάς Σάβερλαντ κτη- γείλε την Μίς Καρολίναν Νιούτον, ότι του έ- πε ένα κομμάτι της... μνήτης του, ενώ προ- θύσε να τη φιλήσει».

Η Μίς Νιούτον όμως έλεγχε την πράξη, αλλά υποστήριξε ότι δεν είχε κομμάτι της μνή- της και γι' αυτό τον δάγκωσε.

Και ο δικαστής την άδωωσε, εξαόριζον έ- ξής άποφαι :

Δ ι α τ α ς :

«Όταν ένας άνδρας φιλεί μιά κόρη που την θέλουν της, δύναται η κόρη να τον έ- καση την μνήτην, αν... της άρέσει !...

Ω, αν έρημιζότο η Πικνική αυτή άσπασ- στην Έλλάδα, πόσους κοινοσημίτες θά έβλε- να γυρίζον στους δρόμους !...

Για τὰ θαμένα χείλη των γυναικών π' είναι έχουν οι άνδρες ; Σ' άλλους άρέσουν και σ' άλλους όχι, λέγει ο Νίροπ.

Και παραθέτει το ακόλουθο ποίημα ενός Πω- λου ποιητού κεκρηγμένου κατά των θαμένων χεί- λων :

Σαν έφυγες, με φίλησες
στερήν φορά στο στόμα
και το φιλί που μου έδωσες
με καίει στα χείλη ακόμα.

Μα με τη γλώσσα του φίλου
μου άφησες, ω φίλη,
και λίγη... κόκκινη μποριά
απ' τὰ θερμά σου χείλη.

Υπάρχουν όμως και οι λάτρες των θαμένων χείλων.

Και να τί λέει σχετικώς ο περιήρμος Γάλλος ζυγχαφής Ντόγκεν :

«Τὰ χείλη των γυναικών πρέπει να είναι θαμένα. Γιατί
είναι πού λαχταριστά».

Σχετικό είναι επίσης και το ακόλουθο δίστιχο ενός γλεζέ Ρω- νού αββά :

Εξαρέθηκα, Θεέ μου, να διαβάσω τὰς Γραφάς
Κάλλιο τόχω να εγκυπνω στών χειλιών της τὰς εσπεί- λες !...

Και για να τελειώνουμε—για σήμερα τουλάχιστον—ιδού τι έ- λεγα τον Νίροπ, το σύγχρονο φιλίμα :

—Πρώτα τὰ χείλη... Οι δόντες κατόπιν... Και πάλι τα χείλη και ξανά οι δόντες και τέλος η γλώσσα, ιδού τι χρεώ- ται για να είναι ένα φιλίμα γλυκό και μεθυστικό !

Σεις, αναγνώσταί, σεις, αναγνώστες, τί λέτε ; Πάντως μά- στες, δεν έχετε να χάσετε τίποτε...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Οι Κινέζοι είχαν γνώσεις θεραπευτικής από το έτος 2.000 π. Χ. Ίδου και μερικές συνταγές των :

«Η άνεμωμένη έχρησιμευε ως φάρμακο κατά του πυρετού. Τὰ χρυσάνθεμα γιάτρειαν τη λιποθυ- μία και την άδυναμία. Τὰ κρίνα τέλος τὰ έβραζαν και έπιναν το ζουμί τους.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΗΠΩΣ σκοπεύεις να πιάς εκεί πέρα ; Θυμήσου ότι θρυσίτηκες να φιλήσεις.

—Όχι, δεν θά πάω ! άποκριθήκε η Μαριγιά.

—Και θά κινής έξωόρετα. Εέρεις πως αν' αυτός που σε προσκαλεί ;

—Είπε ο Μυρεβέρ, έμπιστος άνθρωπος της Αικατερίνης των Μεδίκων. Και έβλεπε πως σε περιμένει στο μυστη- ρώδες εκείνο σπίτι.

—Ή ίδια η Αικατερίνη !

—Είσαι βέβαιος ; ρώτησε ο Μα- ριγιά τον Παρταγιάν, με άλλαγμα- τη φωνή.

—Η παραχή του όμως αυτή έκαμε έντύπωσι στον Παρταγιάν, ο οποίος του είπε όρθό-κορτά :

—Έγώ σε συμβούλευω να στείλεις στο διάβολο και τον Μυρε- βέρ και την Αικατερίνη !

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράση του, γιατί ο Μαριγιά έβλεπε πως το μέρος του άπεσταλμένου και του είπε ξαφνικά :

—Είμαι σάς διαταγές σας, κύριε.

Και πρόφτασε με παράνονο :

—Ένε ανάγκη έπ' τέλους να ιδώ τη μητέρα μου κατά πρόσωπον.

—Τι κινήεις αυτό ; φώναξε ο Παρταγιάν και προσπάθησε να συγκρατή τον Μαριγιά, μα εκείνος τον άγκάλιασε με άνεξήγη- τη αγάπη και ταράχη, σαν να έπρόκειτο να του άπευθύνη τον τελευταίο άποχαιρετισμό, και ψιθύρισε :

—Αγαπητέ μου, σ' άποχαιρετώ και σ' εύχαριστώ για την ά- γάπη και το ενδιαφέρον που έδειξες για μένα.

—Αλλά τί έπαθες ; τρελάθηκες ; τον ρώτησε ο Παρταγιάν.

—Όχι, Έλπίσω όμως ότι η Αικατερίνη των Μεδίκων θά με άποχαιρετήσει και χαίρομαι γι' αυτό.

—Και νομίζεις πως έγώ θά σ' άφήσω ;

—Πρέπει να μ' άφήσης, γιατί εκεί που είμαι αν άδύνατο νάρθης έσύ. Πηγαίνω λοιπόν με τρεβάει το περτωμένο μου...

—Δεν θά σ' άφήσω.

—Άκουσε, φίλε μου. Αυτός που θά περυσιστεί μπρος στη βασιλομήτορα δεν έιν' ο κύριος ντε Μαριγιά, αλλά το ένδε- ρο που θρόνιζε άπάνω στα σκαλοπάτια μάς έλπίσας. Θέλεις λοιπόν να μάθης γιατί, έ- κει και γινώσκω πως θά με δολοφονήσουν, αν τούτοις πηγαίνω στη βασιλίσσα ;

—Και, νά, θέλω να το ξέρω, άποκρι- θηκε ο Παρταγιάν με άγωνία.

—Τι κάνω γιατί θέλω να γινώρισω τη μητέρα μου και γιατί η Αικατερίνη είναι...

...στην μου !...

Τραβήχτηκε κατόπιν άπότομα από την έλπίδα του κατάρληκτον φίλον του, ένε- ργη στον Μυρεβέρ να τον άκολουθήσει και άποκρίθηκε προς την παλιά γέφυρα.

Ο Παρταγιάν έμεινε άναυδος για μιά στιγμή :

—Ο Θεόδοτος γινός της Αικατερίνης !

...έφυγε.

Εκείνη, μόλις συνήρθε από την κατά- ρση του έφυγε πίσω από τὰ έχνη του Μαριγιά. Καθώς έτρεχε, τον έπαινε μιά σκέψη. Ή Άλωση ντε Λουίς έγνωρίζε τάχα ότι ο Μυρεβέρ περίμενε στο δρόμο τον άραβωνιαστικό της ;

Υστερ' από λίγες στιγμές έφτασε στην ξύλινη γέφυρα. Γύρω έκαταπύε άπόλυτη σιωπή. Ο Ιππότης γύρισε και κούταξε το μυ- ρωδές σπατά όπου είχε συναντηθεί άλλοτε με την Αικατερίνη των Μεδίκων και πού τώρα ήταν δοθισμένο στο σκοτάδι. Άποφά- σισι να κρυφτεί εκεί κοντά και να παραφυλάξει να μάθη τί έπαίνε ο Μαριγιάς, σε περίπτωση αν άνάγκης, να τον βοηθήσει.

Στο μεταξύ αυτό ο Μαριγιάς είχε μπει με τον Μυρεβέρ στο μυσ- τρώδες σπίτι της ξύλινης γέφυρας. Ή Αικατερίνη των Μεδί- κων περίμενε εκεί μαζί με τον άστρονόμο Ρουτζιέρι.

Η βασιλομήτορα καρτερούσε άνυπόμονα, μουμουρίζοντας κάθε λίγο :

—Θάβη τάχα ;...

Ο Ρουτζιέρι την κούταξε με άγωνία χωρίς να μιλήσει.

Σ' μιά στιγμή η Αικατερίνη μαντεύοντας τη σκέψη του, του έ- λε :

—Σε βεβαιώνω και πάλι ότι έπ' του παρόντος δεν πρέπει να κινείσαι τίποτε. Αν έινε όπως τον θέλω έγώ, αν έχει τον χαρα- κτήρα που και μού μοιάζει, ο Μαριγιάς σάβηκε. Έσύ είσαι πατέ- ρας και καταλαβαίνω τους φόβους σου. Έγώ όμως είμαι όχι μόνο πατέρας, αλλά και βασίλισσα και όφείλω να λησμονήσω τη μητρική μου έλπίδα και να σκεφτώ το συμφέρον του κράτους. Σύμφωνα μ' αυτό λοιπόν, αν ο άνθρωπος αυτός μού προβάλλει άγνοια, πρέπει να άποχαι- ρηθεί !

—Αικατερίνη, της είπε ο Ρουτζιέρι λησμονώντας μέσ στην τα- λή :

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Έφερα στον κόσμο το έγκατέλευμα σαν την τελευταία γυναίκα του δρόμου. Νά, αγαπητέ μου, ποιοι είναι οι λόγοι, για τους οποίους η ύπαρξίς του Μαριγιάς συνδέεται με το συμφέρον του κράτους.

Έξαφνα άκούστηκε η πόρτα να χτυπά και ο Ρουτζιέρι έτρεξε ν' άνοιξη.

Ο Μυρεβέρ παρουσίασε τον Μαριγιά στον άστρονόμο και άπο- σήθηκε.

Ο Ρουτζιέρι πλησίασε τρέμοντας από συγκίνηση και είπε στον γινό του :

—Καλώς όρισατε, κύριε κόμη...

Ο Μαριγιάς, ο οποίος ήταν επίσης ταραγμένος, δεν άντελήφθη τη συγκίνηση του άστρονόμου. Περιόριστηκε μόνο να υποκλιθί και άκολουθήσε το Ρουτζιέρι στη σκάλα.

Όταν έφτασαν στο πρώτο πάτωμα, ο άστρονόμος έστρεψε μιά πόρτα και, παραμυθίζοντας, άφησε να περάση πρώτος ο Μαριγιάς.

Ο κόμης έκοιξε γύρω του ένα άνήσυχο βλέμμα, αλλά ο Ρου- τζιέρι μάντευε το φόβο του γιου του και του είπε :

—Μη φοβάσσε !

Ο Μαριγιάς σήκωσε τους ώμους του μ' άδιαφορία και, μπαίνοντας, βρέ- θηκε μονομαίας αντίκρου στην Αικατερίνη των Μεδίκων.

—Η μητέρα μου ! είστε μέσα που ο νέος, ορίγοντας ένα σπινθηροδόλο βλέ- μα στη βασίλισσα.

—Νά ο άγνωστος γινός μου ! σκέ- φτηκε κι' η Αικατερίνη, δίνοντας στο πρόσωπό της μιάν άπάθεια άγανάκτησης.

Η καρδιά του κόμης σπασίσε. Περίμενε κάτι, μιά κι' ο ίδιος δεν ήξε- ρε τί. Περίμενε ίσως μιά λέξη της, μιά κίνησή της, μιάν άσπασια έκρηξη της μητρικής αγάπης της, μιά ν' άφήση κι' αυτός να ξεχάσει τον πόνο της καρδιάς του.

—Κόμης, με γνωρίζετε ; τον ρώ- τησε η Αικατερίνη.

—Είστε... άποκριθήκε ο Μαριγιάς, ενώ η συγκίνησι τον έπαινε και τον έφρανε στο στόμα την ποθητή λέξη «μητέρα».

—Λοιπόν ; ξαναρώτησε η Αικατερίνη.

—Είστε η μητέρα... του βασιλέως της Γαλλίας Καρόλου Θ', συνέληψε ο Μαριγιάς, καθήκως από την άγωνία.

—Με έχετε δει άλλη φορά ;

—Μάλιστα, Μεγαλειότητά, Έβαβα άλλοτε την τιμή να σας ιδώ στο Μπλόα.

—Λαμπρά, κύριε κόμη ! Θέλω τώρα να σας μιλήσω με ειλικρί- νεια. Έμμεσα δι βολήσεως στο Παρίσι, καθώς και πού πρόσφατα ήρθατε να ήμνε και τί άρχοντες έχετε και αυτά μού άκούει. Γινώσκω ότι ο κύριος ντε Μαριγιάς είναι πιστός φίλος της εξαόλης μου γι' Άλιμπερτ και γινώσκω ακόμα ότι η βασίλισσα Έωάννα έχει σε σας άπεριόριστη έμπιστοσύνη.

Στο σημείο αυτό, η Αικατερίνη έκαμε μιά μικρή παύση κι' έξακο- λούθησε :

—Έπειδι λοιπόν πρόκειται να συναντηθώ ειλικρινώς με τη βα- σίλισσα Έωάννα, σκέφτηκε και διάλεξε ως τον καταλληλότερο, έπ' έλπιον έσας. Σας έζηω μοιρασμένα συνάντησι, έπειδι έσας κάλεσα ιδώ κι' όχι στο Λούβρο, ένόπιον των αλλεών μου. Αυτό το έκαμα, γιατί όλοι οι άλλοι, έκτος από μένα και μερικούς φίλους μου, άγνωστον ότι είστε στο Παρίσι, όπως άγνοούν την έδώ παρουσία και μερικών άλ- λων φίλων σας προσώπων. Έπ' έλπιον, η άποστολή που έμ' έσας ά- ναθέτω, πρέπει να μείνη μυστική.

Ο κόμης υποκλίθηκε.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δρχ. 3. Η αμοιβή υπερτίμης των παραπάνω υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμε δέν τούς αγαπητούς μας αναγνώστες, δόκιμους υποψήφιους της αντιλήψης των τριτούν τι, να μās τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως. (Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μās ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιοῦματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὅπ' ὄψιν.

Οἱ κ. κ. ἀναγνώστες μās δύνανται νὰ μās ἀπευθύνουν κάθε ἐρώτησι σχετικὴ μὲ τὴ φιλολογία μās ἢ τὴς ξένες φιλολογίας, Π. χ. γιὰ τὸ ἔργο ἐκαστοῦ συγγραφέως, ἀν θέλουν νὰ τὸ μελετήσουν ἐκτενέστερα, γιὰ κάθε βιβλιογραφικὴ πληροφορία τέλος πάντων, εἴτε φιλολογικὴ, εἴτε ἱστορικὴ, κλπ.

Κ. Β. Α. Σ. Ι. Δ. Η. Ν. Θεσσαλονίκην. Τὸ ποιῆμά σας «Χωρισμός» δὲν καλὸ, δυστυχῶς. Πολλοὶ κοινὲς ἰδέες καὶ σκέψεις. Σ. ο. λ. Κ. α. ρ. ο. ὅ. κ. η. ν. Τὸ ποιῆμά σας «Τὸ Χρόνον Τέτοια Μέρα» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ στήλῃν Σ. Σ. Καρναίου—Ἀναστάσιος. Τὸ ποιῆμά σας «Δυστυχῶς ἀνεπιτυχῶς. Π. α. ν. γ. ρ. ο. υ. σ. ι. ὁ. ν. ο. ν. Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ σημερινὸν ποιῆμά σας δυστυχῶς ἀνεπιτυχῶς. Ἀποδείξεις οἱ παρακάτω στίχοι τοῦ :

Κρυμμένοι στὸ μυστήριον ποῦ χύνει τὸ λιβάνι,
ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πιστῶν θνητῶν καὶ τῶν ἁγίων,
Μπροστὰ στὸν θείο τάφο τοῦ Χριστοῦ, μὲ εἶχες κάνει
νὰ νοιώσω στὴν καρδιά μου, τοῦ ριλιῦ τοῦ μεγαλείου.
Κι' ἀμέσως ἐκκινῶς γοργὰ τὸ εὐμορφοῦ σου χέρι
ἐβόωνε εὐλαβικά τὰ λούλουδα στὴν ἀκρὴ
ἐπῆρε κάποιο ξὺ ἀντῶν, δειλὰ μὲ τὸ προσφέρει,
ἀφ' οὗ τοῦ θρόνου σου, μὲ τὸ γλυκὺ σου δάκρυ!

Μερικοὶ στίχοι θέαται εἶναι κάπως κοινόι, ἀλλὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι κυριολεκτικῶς ἀνεπιτυχῶς. Π. ο. τ. η. ν. Σ. γ. ο. ρ. ο. ν. Κρανίου. Κι' οἱ δικοὶ σας στίχοι ἀνεπιτυχῶς.

Δίδοντες τώρα σκληρομένη
Χρόνια τώρα φυλακὴ

Μὲ χονδρὸς ἀλύσσους τῶν

(ἡμερῶν)

Μέσ' τ' ἀνῆλτο τὸ κελλί.

Τὸ κορμὶ μου ἔχει λυώσει

ἢ καρδιά μ' ἔχει χαθεῖ

κι' ἡ πνοή μου σιγοβγαίνει

ἀπὸ τὸν ἔχοντα ταφῆ.

Ἀνδρέαν Καπάτον.

Τὰ ποιήματά σας δὲν τῶσαν ἐπι-

τυχῇ. Ἀπολύνονται, ἀπὸ περιγραφῆς

κοινῆς καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον. Φα-

νερῶνουν διὰ τοῦτο ὅτι θὰ μπορούσατε

νὰ γράψετε καλύτερα. Φτάνει νὰ

καταλάβετε λίγη προσοχή. Χ.

Χ. ρ. η. σ. τ. ἰ. δ. η. ν. Κωνσταντίνου.

Λαγείν σας ἀπεσταλῇ. Τὸ καθυ-

στερήσαμε ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε τὴν

ἀκριβῆ σας διεύθυνσι. Δὲν ἐδη-

μοσιεύσαμε τὰ ἐν λόγῳ ἀναγνώ-

σματα, γιὰτὶ μόλις τὰ ἀναγγέλλο-

με τὰ δημοσιεύσαν δύο καθημε-

ρὲς ἐφημερίδες. Α. Γ. ο. λ. ο. ν. Ἐν-

ταῦθα. Σας ἀπαντήσαμε σ' ἕνα

ἀπὸ τὰ προηγουμένα φύλλα μās.

Γ. ε. ρ. Κ. (Κηφισοποταμού-

λας Κηφισοῦ). Εἶπε, ἀνταῶν

νὰ φαντασθῆτε πόσο μās ἐλύπησε

τὸ γράμμα σας, τὸ τόσο εὐγενι-

κό, μὰ καὶ τόσο ἀπελπισμένο ἀλ-

λοῦμένο. Τὸ δημοσιεύσαμε ἐδῶ γι-

αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλεονέκτη-

κτηριστικὰ γράμματα ποῦχει λά-

βεῖ ὡς τώρα τὸ «Μπουκέτο», γιὰ-

τὶ δείχνει τὴ φαντατικὴ ἀγάπῃ τῶν

ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστρίων

τοῦ πρὸς αὐτό :

«Ἀγαπημένο μου «Μπου-

κέτο». Ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νὰ

σοῦ γράψω ἕνα γράμμα γιὰ

νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνω-

μοσύνην μου γιὰ τὸ βάλα-

μο πὺν ἔχουσες τέσσερα χρο-

νια στὴν πονεμένη ψυχὴ μου.

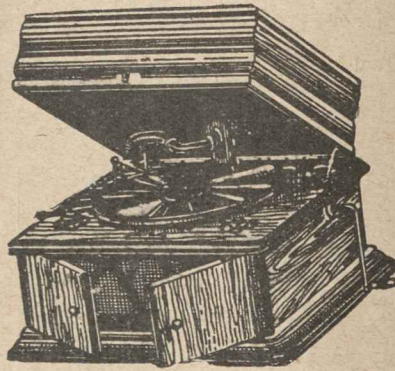
«Καὶ τώρα ποῦ κατάλαβα

τὰς δυνάμεις μου νὰ μὲ ἐγ-

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητό-
τερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως
τῆς μουσικῆς

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπῆτι
δὲν εἶναι τέλειο. Ὅλοι, νέοι
καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω
τοῦ. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει
στὴ διάθεσιν τῆς τῆς πρὸς φημι-
σμένες ἐρχόμενες τοῦ κό-
σμου, ποῦ παίξουν τοὺς τε-
λευταίους χοροὺς τῆς ἐπο-
χῆς. Χάρης σ' αὐτο, οἱ γέροι
ζαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένην
ζωὴ τῶν νεότητων τῶν, ἀκού-
οντας τῆς ἀραιότερης καντά-
δες ποῦ τραγουδοῦσαν στίς
ἐκλεκτὰς τῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ
ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμ-
μόφωνο, πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ὄργανον μὲ τῆς τελευταίας τελειο-
ποιήσεως. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ, τύπου XXII, εἶναι τὸ
μοναδικὸν ὄργανον ποῦ συγκεντρώνει τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτά :

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ
Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ :
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ : Στὰ Ἀρσάκειον 12, Πειραιεὺς : Φίλωνος 48.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ : Ρήγα Φερραίου 84.
ΒΟΛΟΣ : Ἑρμού 111.

«Χαίρε γιὰ πάντα, γιατί
καθὼς καταλαβαίνω πολὺ λί-
γο θὰ σὲ διαβάζω ἀκόμα.
Καταλαβαίνω τὴν τρομερὴ
ἀρρώστειά σου μὲ δασανίζει
νὰ μὲ κατατρώγῃ τὰ σπλά-
χνα καὶ τὸ τρομερὸ μικρόβιο

τῆς Φθίσεως νὰ πλησιάσῃ τὴν καρδιά μου.

«Διαβάζοντας τὰ παρακινετικά ἐρωτικά μυθιστορήματα

ἐννοιωθῇ τὴν ψυχὴν μου νὰ φτερουγίσῃ σὲ ἀγνωστοὺς κόσμους.

«Διαβάζοντας τὰ τρομακτικὰ ἀλλὰ ἐλκυστικὰ ἐπιστολὰς

ρῆματά σου, τὰ μάτια μου διαστέλλονται ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ χαρᾶς

θοῦσα τὴν κάθε λέξιν νὰ τὴν κάνω ἀτελείωτην.

«Τέλος, διαβάζοντας τὰ χαριτωμένα ἀστεία σου ἐννοιωθῇ

καρδιά μου, τὴν πάντα σκεπασμένη ἀπὸ τὸ μαῖορ πάλιν τὸν

νάτου νὰ ζωογονηθῇ. Ἀλλὰ τώρα ὅλα τελείωσαν, πάλιν ἔχω

σὲ διαβάζω ἀκόμα, ἀλλὰ ἔως τὴν τελευταίαν στιγμὴν μου νὰ

κρατῶ σφιχτὰ τὰ ξυλιασμένα μου χεῖρα...

«Χαίρε λοιπὸν, χαίρε γιὰ πάντα, ἀγαπημένο μου ἀνθρώπε

χαίρε καὶ λησμονῆσαι τὴν μικρὴν ἀναγνώστριά σου ποῦ ἐν

μόνον δέκα ἐξῆς Μαΐων, ἀφῆκε τὸν γογγύοντα τὴν ζωὴν.

Μὲ ἀπειρὸν εὐγνωμοσύνην

Γνωστὴ Κηφισοποταμίου

ΓΕΩΡ. Κ.

Βαθύτατα συγκινημένοι σὰς εὐχόμεθα δολοφόνος νὰ γίνετε γιὰ τὴν

λά, νὰ ἐξανύρετε γρήγορα τὴν πονητὴν ὕλην καὶ τὴν γὰρ σὰς τὴν

τῶν μὴν ἀτελειώσατε. Ἐχει προσδόνει τόσο ἡ ἱστορικὴ ἐπιστολή

νὰ μās, ὥστε δὲν γάταται ἔτσι εὐκόλως ἕνας ἀνθρώπος. Π. ρ. ο. ν. ο. ν.

Ἐνταῦθα. Μας γράφετε ἐπὶ ἐπιστολὴν σας :

«Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο».

«Χθὲς ἀνεχώρησε διὰ Παρίσι, ἵνα ἐξακολουθῇ τὰς

δὰς του, ὡς πολιτικὸς μηχανικός, ὁ ἀγαπητός μου φίλος καὶ

μαθητὴς ἐν τῇ Βαλκανικῇ σχολῇ Ἡλ. Φιλανδρινός. Συμμε-

λοῦνται ἐν τῷ σκληρῷ αὐτοῦ ἀποχωρητισμῷ, ἔργατα τοῦ ποῦ

μου τοῦτο».

Δυστυχῶς ὅμως τὸ ποιῆμά σας δὲν καλὸ. Καλὸ-καλὸ μάλιστα

πολλοῦ ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ κ. Φιλανδρινός καὶ νὰ τὸ

ἢ ἐννοίῃς τῆς ἐξηντῆς. Ἰδοὺ το :

Εἶσαι μακρὰν τὸ σκότος τώρα τῆς νυκτὸς μὲ πλῆθος

μέσα στὰ στήθη, μὴ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾷ, σπαράζει

περίλυπο τὸ μάτι μου πλανιέται μέσ' τὸ σπῆτι

καὶ πότε-πότε κάποιο μαῖορ δάκρυ σιγοστᾷ.

Αὐτὸ τὸ δάκρυ νοιώθω στὴν ψυχὴν μου ν' ἀναδύεται

καὶ μὲ τὸν πόνο τῶν πόδων, ποῦ τὸ «χαίρε» ποῦχει ἀντί-

μὰ καὶ χαρὸς περισσεύει ζηλευτὸς μὲ ζωντανεῖται

π' ὁ χωρισμός σου, ἄχ ! γιὰ πάντα μέσα μου θὰ θάβῃ.

Κι' ὅταν γυρίσεις πάλιν στὴν Ἑλλάδα, πλουτισμένος,

θὰ δόξῃς, δάφνης, καὶ διπλωμάτα, ἀπ' τὸ Παρίσι,

θὰ εἶμαι τάχα ζωντανός, νὰ σ' ἀπασιθῶ κλαίμενος,

ἢ μήπως καὶ μὲ τὴν πνοήν σου

(πάντα θάβῃ σπῆτι).

Γ. κ. Δ. ε. ρ. σ. τ. ἰ. δ. η. ν. Θεσσαλονίκην.

Τὸ ποιῆμά σας καλὸ, μὰ θὰ

ὄραμα σὲ διάφορα σπῆτα καὶ

ἰδίως πρὸς τὸ τέλος. Σπῆτα

στε το, διορθώστε καὶ ἐπιστολὴν

το. Ὁ κ. κ. ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς

φείδῃ ἀπὸ τοῦ ἀπογευματινίου

τῆς νυκτὸς. Γ. κ. Δ. ε. ρ. σ. τ. ἰ. δ. η. ν. Θεσσαλονίκην.

Τὸ ποιῆμά σας ἔχει μελάνη

ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ μπορούσατε

νὰ γράψετε καλύτερα. Φτάνει νὰ

καταλάβετε λίγη προσοχή. Χ.

Χ. ρ. η. σ. τ. ἰ. δ. η. ν. Κωνσταντίνου.

Λαγείν σας ἀπεσταλῇ. Τὸ καθυ-

στερήσαμε ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε τὴν

ἀκριβῆ σας διεύθυνσι. Δὲν ἐδη-

μοσιεύσαμε τὰ ἐν λόγῳ ἀναγνώ-

σματα, γιὰτὶ μόλις τὰ ἀναγγέλλο-

με τὰ δημοσιεύσαν δύο καθημε-

ρὲς ἐφημερίδες. Α. Γ. ο. λ. ο. ν. Ἐν-

ταῦθα. Σας ἀπαντήσαμε σ' ἕνα

ἀπὸ τὰ προηγουμένα φύλλα μās.

Γ. ε. ρ. Κ. (Κηφισοποταμού-

λας Κηφισοῦ). Εἶπε, ἀνταῶν

νὰ φαντασθῆτε πόσο μās ἐλύπησε

τὸ γράμμα σας, τὸ τόσο εὐγενι-

κό, μὰ καὶ τόσο ἀπελπισμένο ἀλ-

λοῦμένο. Τὸ δημοσιεύσαμε ἐδῶ γι-

αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλεονέκτη-

κτηριστικὰ γράμματα ποῦχει λά-

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

καὶ πάντοτε, ὅταν εὐρίσκεσθε εἰς τὸ ὑπαίθριον, πρέπει νὰ
προστατεύετε τὸ δέρμα σας ἐναντίον τῶν ἀτμοσφαιρικῶν
ἐπιδράσεων, ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἀέρος καὶ κونيότου, διὰ τῆς

ΚΡΕΜΑ-ΝΙΒΕΑ

Διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως ἀποκτᾷτε ἐλαστικὸν δέρμα
καὶ λεπτὴν, καθαρὰν ἐπιδερμίδα. Θὰ γίνεσθε ἀντικείμενον
θαυμασμοῦ διὰ τὴν ὑγιὰ καὶ δροσερὰν ὄψιν σας.

Ἡ καταπληκτικὴ ἐνέργεια τῆς Κρέμας Νιβέα ἀφείλεται
ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐν αὐτῇ περιεχομένην οὐσίαν Εὐκαι-
ρίνην, ἥτις εἶναι θρεπτικὸν στοιχεῖον τοῦ δέρματος.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα :

Ἑταιρία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, ΑΘΗΝΑΙ.

Τιμαί :

Δρς 8.-, 16.-

22.-, 30.-

ΝΑΙ ΠΕΡΑΣΤΑΙΑ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΤῶΝ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΩΝ ΜΑΣ. ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ
ΝΑ ΕΚΔΗΤΑΙ ΤΑ ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΑ, ΕΥΜΟΡ-
ΝΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ 50 % ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ
ΑΝΘ-ΦΥΤΑ

ΑΓΓ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ

ΕΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟΝ Ο-
ΤΙ ΕΙΜΕΘΑ ΑΣΥΓ-
ΚΡΙΤΟΙ ΕΙΣ ΤΗ
ΚΥΝΗ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑ-
ΓΩΝΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ
ΤΙΜΑΣ

ΑΙ ΠΛΕΟΝ ΜΟΝ-
ΤΕΡΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΛ-
ΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΥΝ-
ΘΕΣΕΙΣ ΑΝΘΕΩΝ
ΔΙ' ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ
ΚΑΙ ΓΑΜΟΥΣ

ΛΕΠΤΟΤΗΣ
ΚΑΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ
ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΜΟΣ

ΕΙΜΕΘΑ ΟΙ ΜΟΝΟΙ
ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΓΟΜΕΝ
ΟΤΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΑΙ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΚΘΕ-
ΣΕΙΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ & ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ

ΒΑΖΑ, ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ, ΛΑΜΠΕΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΜΑΣ
ΔΩΡΕΑΝ.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-79.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΧΡΩΜΑΤΩΝ

ARTI
E.I.B.

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

HERB

Οἱ ἀντικείμενα ΧΕΡΜΠ εἶναι τὸ
πρῶτον ὅλα ἡγεμονία, ἀ-
πὸ τῶν ὁδῶν. Ἐξαιρε-
τικῶς ἐν γένει τὰς ἀσχημίας
Πολιτικῶν παντοῦ. Δια-
κρίνεται τῆς κατ' ἐξοχὴν
σκεῖας ταῦτα ἵνα ἕως
ὥστε ἐναντὶ ἐκδοτικῶν
μὴν ἢν προηγουμένων
φύρεται, καὶ ἡτὰ μὲν
φύρεται ταύτην μὲν
θέλουμεν διὰ ταχέως
ματὸς ἀποστέλλει τὴν
διανικαταβολὴν εἰς τὴν
λαταὶ παραλαβὴν ταύτην.

Σας ἐλθροστέμεν ἑα-
τὴν καλοσύνην καὶ τὴν
σας, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ
αὐτὰ εἶναι σπῆτα καὶ
μὴ χρῆσται. Ε. Π. ο. ν. ο. ν.
μ. η. τ. ρ. ο. ν. Σικανῶν.
πᾶντῶς σχετικῶς μὲ τὴν
τά σας σ' ἕνα ἀπὸ τὰ
φύλλα μās. Κατὰ τὴν
τέρας τὰ «Κατ' ἐξοχὴν»
ἔρχεται τὴν κρίσιν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΚΑΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ Τ

Τὸ βρέφος δὲν δύναται νὰ διαπλάσῃ τὸν ὁργανισμόν
του ἐὰν ἡ τροφή του δὲν ἐμπεριέχει τὴν πρέπουσαν
ποσότητα Βιταμίνης D.

Ἡ Βιταμίνη D εἶναι ἐκείνη ἣτις ἐπιτυγχάνει τὴν μετα-
τροπὴν τοῦ ἀσβεστίου καὶ φωσφόρου εἰς σὰρκας σκλη-
ράς, αἷμα ὑγιές, ὀδόντας καὶ ὅσα στερεά.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον προσετέθη εἰς τὸ
Γλάξο ἡ πρέπουσα ποσότης Βιταμίνης D καὶ δι' αὐτὸν
τὸν λόγον οἱ ἱατροὶ συνιστοῦσι τὸ Γλάξο εἰς τὰ βρέφη τὰ
ὅποια δὲν δύναται νὰ τραφῶσι διὰ μητρικοῦ γάλακτος.

Γλάξο

ΚΑΜΝΕΙ
ΕΥΔΩΣΤΑ
ΒΡΕΦΗ

Α.Ε. ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52 - ΑΘΗΝΑΙ

